

KONIÁŠ

VĚLK SAMOTÁŘ

MIROSLAV
ŽAMBOCH

TRIFID

Miroslav Žamboch
Koniáš: Vlk samotář

Copyright © Miroslav Žamboch, 2008

Cover © Lubomír Kupčák, 2008

Illustrations © Petr Vyoral, 2008

© Stanislav Juhaňák – TRITON, 2008

ISBN 978-80-7553-405-7 (pdf)

Vydal Stanislav Juhaňák – TRITON,

Vykáňská 5, 100 00 Praha 10

www.tridistri.cz

MIROSLAV ŽAMBOCH

KONLÁŠ

VĚLK SAMOTÁŘ

MIROSLAV ŽAMBOCH

KONLÁŠ

VLK SAMOTÁŘ

TRITON
Praha / Kroměříž

Prolog

Dubové dveře vyztužené železem se zavřely se zaskřípěním pronikajícím až do morku kostí, plameny pochodní se jako na povl napřímily a přestaly se třepetat v průvanu.

„Působí to tu hrůzostrašně,“ pronesl muž, který do temného prostoru vstoupil první.

Od stěn ukrytých v černi se vrátila ozvěna vylepšená zvukem odkapávající vody.

„A je tu zatraceně vlhko, to mým kloubům neudělá dobře.“

„Je to vaše vězení, Výsosti,“ poznamenal druhý návštěvník téměř posměšným tónem. „Asi byste si nepřál, aby si tu vězni jen tak hověli.“

„Jsem rád, že se vždy mohu spolehnout na váš ostrovtip, Excellence,“ pronesl muž oslovený jako Jeho Výsost a hlas neskryval pobavení. „A co pro svého císaře uděláte teď?“

Jeho Excellence, Rick Varatchi, bratranec císařské Výsosti Orlanda Saxmundsena a současně jeho pravá ruka, sundal ze stěny pohasínající pochodeň a mávnutím donutil plamen, aby se opět rozhořel.

„Posvítím nám na cestu, abychom nespadli z těch kluzkých strmých schodů. Možná jsme Blatvovičovi neměli povolit, aby to své divadlo uspořádal právě tady.“

„Je to blázen,“ poznamenal s pokrčením ramen císař.

Oba začali opatrně sestupovat dotěrnou temnotou, z níž pochodeň vykousávala jen nepatrné kousky prostoru.

Sychravá vlhkost, ponurost a neživotnost celého podzemí sílily s každým dalším stupněm.

„Blatvoviči, jsme tady!“ zahřímá do tmy druhý muž impéria.

Z neviditelné klenby vysoko nad nimi se uvolnil hrozen těžkých kapek. Džbán by naplnily sotva do třetiny, ale k tomu, aby uhasily pochodeň, stačily.

Oba okamžik čekali ve tmě, pak několik metrů pod nimi někdo odstranil poklop z hromady řeřavějšího popela a rudá se smísila s černou. Matně rozeznávali siluetu muže stojícího u pohasínajícího ohniště, nad ním visel na lanech člověk zavinitý do tolika vrstev plátna, až se změnil v obrovský kokon.

„Moc toho nevidím,“ zamumlal nespokojeně císař. „Jestli to nebude stát za nic, předhodím ho katům. Udělají s ním krátký proces.“

„Ale to mi budete muset vrátit sklepmistra, co jste ho na mně vyhrál v kartách,“ připomněl Varatchi sázku. „Já mu od začátku nevěřím ani slovo.“

„Tím hůře pro Blatvoviče, katové dostanou za úkol předvést na něm, co doopravdy dovedou.“

Muž dole pozvedl ruce, v jedné držel nůž a ve druhé rozměrný trychtýř. Obě věci se i ve slabém světle stříbrně leskly. Okamžik stál nehybně, pak se začal kolébat ze strany na stranu a vypadalo to, že zpívá. Nic však neslyšeli. Až po chvíli k nim začala doléhat nelibozvučná, postupně zesilující melodie, nakupení disharmonických zvuků postrádajících jakýkoliv rytmus, jakoukoliv pravidelnost.

„Blázen,“ zamumlal císař znovu.

Muž náhle strnul, čepel se mihla temnotou, oběť v kokonu sebou škubla, na zlomek sekundy zbytnělé ticho přerušilo umrtvující zabublání vzápětí vystřídané staccatem tryskající vazké tekutiny tříštící se o kov.

„Prořízl mu krkavici,“ zhodnotil nespokojeně Varatchi.

Uhlíky probuzené k životu zvířeným závanem vzduchu vzplály, oba šlechtici zřetelně spatřili, jak muž lapá do trychtýře tryskající krev a současně ji hltavě polyká.

„Odporné,“ pronesl znechuceně císař.

Nechutné divadlo trvalo několik dlouhých sekund, možná desítek sekund, temnota měnila čas v natahující se gumu, pak kov odhozeného trychtýře a dýky zařinčel na kamenech, lidský upír se obrátil stranou, zatočil rukama ve zdánlivě chaotickém mlýnu a předklonil se, jako by se chystal vyzvracet.

Místo nestrávené krve však z jeho úst vyšlehl záblesk modrého plamene, který se zahryzl do kamenné stěny a v jediném mžiku ji změnil v rozžhavenou plotnu. Císař i jeho průvodce instinktivně uskočili před žárem až do nejzazší části mezipatra. Nadpřirozené peklo trvalo ještě několik dalších tepů srdce, pak ke štěstí všech přítomných proud ohně konečně pohasl, muž se zhroutil a bubliny varu na kamenech tvořících základy hradu začaly pomalu a neochotně tuhnout.

Vlhkost podzemí byla náhle ta tam a s ní i temnota, kterou teď plašila rozžhavená stěna.

„Málem nás zabil,“ zkonstatoval Varatchi a upíral pohled na bezvládné tělo kus pod nimi. „Na druhou stranu, nemohu říct, že by to nebyla působivá demonstrace.“

„Ale ne způsob, jak ovládnout moc,“ přidal suše císař. „Musíme najít jinou cestu. Sázku jsi vyhrál.“

Velkovévoda Varatchi nevypadal ani v nejmenším potěšeně, spíš zamyšleně.

„Strážže!“ zavolal císař.

Těžké dveře o patro výš se rozlétly a do horkého dusna podzemního žaláře se vřítela čtveřice ozbrojenců.

„Pokud žije,“ ukázal Saxmundsen na bezvládné tělo, „nechejte ho ošetřit, a až se vzpamatuje, předejte ho katům. Chci, aby na něm vyzkoušeli jeho vlastní inkviziční postupy. Před nějakou dobou mě s nimi otravoval.“

Muži bez váhání vyrazili po schodech dolů vstříc žáru. Císař nepotřeboval doplňovat své rozkazy výhružkami. Každý věděl, co následuje, pokud nebudou splněny do posledního bodu.

Varatchi chvíli sledoval, jak muži bleskově odtahují tělo dál od nebezpečného zdroje žáru, a pak se jako první téměř nezdořile otočil k odchodu

„Budeme to muset zkusit úplně jinak,“ zamumlal spíš pro sebe než ke svému společníkovi. „Ale zatím víme stále příliš málo.“

O několik desítek minut později, když se neformálně rozloučil se svým bratrancem a císařskou Výsostí v jedné osobě, vládcem nad životy miliónů a většinou známého světa, usedl do dřevěného křesla v komnatách, které si i tady, v císařském paláci, zvykl považovat za své.

Starý sluha mu do poháru nalil červené víno a bez dalšího vybidnutí se vzdálil. Věděl, že pro přemýšlení vyžaduje jeho pán naprostou samotu a klid.

Na stole z leštěné slonoviny po jeho pravé ruce ležely odřené kožené desky napěchované zažloutlými papíry a pergameny. Rick Varatchi si je k sobě přitáhl a opatrně je otevřel. Autor je kdysi nadepsal slovy *Knihy žoldnéřů*. Obsahovaly jména mužů, jejich popisy, popisy věcí, které vykonali, popisy věcí, o nichž se věřilo, že je vykonali. Někdy bylo těžké odlišit, co je pravda, co smyšlenka a co záměrná lež. Ale i lež v sobě nesla informaci, protože byla vytvořena za jistým účelem.

Původního majitele před lety sám Varatchi přikázal zabít, ale i přesto pak musel vynaložit ještě hodně úsilí, aby je získal. Od té doby do nich sám přidal desítky dalších listů popsaných jeho rozmáchlým, energickým rukopisem. Stejně jako tehdy, i dnes byla největší část *Knih žoldnéřů* věnována člověku označenému jménem Koniáš.

„To je on,“ pronesl tiše Rick Varatchi a napil se vína, aniž by věnoval pozornost jeho chuti. „Ten, který ví víc než já. Ale to se změní.“

Ospalá díra

Slunce se blížilo k obrysu kopce a světla v místnosti rychle ubývalo. Samuel Wicker znechuceně pohlédl malým oknem ven. Za uplynulých pár let už věděl, kde přesně ve kterou roční dobu slunce zapadá. Z jeho hlediska nemohl být dům situován hůř. V létě, kdy by mohl studovat dlouho do večera, se utápěl ve stínu kopce, v zimě – v zimě tady prostě byla příšerná zima, a to i po veškerém utěšňování oken, dveří a vůbec. Wicker pomalu věřil, že v samotných trámech stavení jsou díry, jimiž na něho odevšad fouká studený vzduch. A létě samozřejmě nechutně horký. I když jim vesnice poskytovala spolehlivý úkryt po celých uplynulých pět let, nenáviděl to tady. A s časem se to nelepšilo, nezvykal si, právě naopak.

S povzdechnutím zavřel starý foliant. Dnes už stejně neměl čas na studium, a to byla další věc, která ho rozčilovala. Až v příliš mnoha záležitostech nemohl věřit nikomu a musel je řešit osobně. Tahle byla navíc opravdu choulostivá; stále váhal s konečným rozhodnutím. Věnoval knize ještě jeden lítostivý pohled. Naprosto nesmyslně byla psána na lidskou kůži, ale vypadalo to, že opisovači z prvního století po Velké válce odvedli dobrou práci a kouzelným diagramům se dalo věřit. Jen kdyby věděl, jak se s nimi ve skutečnosti pracuje. Právě ty nejjednodušší věci bylo velmi obtížné zjistit. Dávní čarodějové je do svých knih nezapisovali stejně, jako finanční mágové nevysvětlují, jak sčítat nebo odčítat. Ale to se mohlo změnit – změní se to, pokud on, Samuel Wicker, velmistr Rumělkového klanu, neudělá chybu a nesejde z klikaté cesty. Na okamžik se zasníl. Všechno by bylo mnohem jednodušší, kdyby objevil Nucleus, mýtickou knihu geniálním způsobem vedoucí adepty magie nebezpečným labyrintem studia moci. Prý byla napsána ještě před po-

čátkem Velké války a i ti nejméně schopní z nadaných díky ní dokázali probudit svůj talent a využít ho na maximum. Jenomže manuskript Nucleus pravděpodobně už dávno neexistoval, o tom, kdo ho napsal, kolovaly jen pověsti. Ale kdyby ho získal – ta představa pozvedla Wickera až k absolutním výšinám, z nichž byl návrat do reality bolestivý. Přesto mu stačila chvíle, aby se vzpamatoval a jako pokaždé se dokázal soustředit na to, co pro něj bylo v dalším okamžiku nejdůležitější – na jednání s lovcem artefaktů.

Vyšel z místnosti a chodbou, původně rozdělující dům na část obývanou lidmi a část vyhrazenou zvířatům, ven. Samuel Wicker ve svém domě samozřejmě žádná prasata nestrpěl a nejraději by dávno nechal udusanou hlínu nahradit dřevěnými parketami, nebo alespoň dlažbou, ale to by mohlo upoutat nežádoucí pozornost. Takhle měl pořád pocit, že žije ve vepříně.

Jeho osobní sluha okamžitě zaregistroval pohyb svého pána a vynořil se z kuchyně. Janick, vybavil si jeho jméno. Horlivý, nadšený, ale s naprosto minimální, sotva postřehnutelnou stopou magického nadání. To mu ale Wicker nikdy neprozradil.

„Půjdu do sadu. Uklid' v pracovně, nezapomeň na pasti na myši a vrať knihu na její místo. Až přijde cizinec, pošli ho bez velkého vybavování za mnou a po chvíli nám přines něco k pití.“

Janick horlivě přikývl, protáhl se chodbou a zmizel v pracovně. Přístup ke starým tiskům měli jen ti nejzasloužilejší s nepochybnitelným nadáním a úklid foliantu byl svým způsobem úplatek, kterým velmistr Janicka odměňoval – a udržoval si jeho naprostou loajalitu.

Wicker pomalu stoupal kameny vydlážděnou stezkou až k jabloním. Byl dobrý rok a oni za jablka získají docela slušné peníze. Další věc, kterou nenáviděl – starat se o peníze. Bylo jich pořád tak málo a omezovalo ho to – klan to omezovalo

v rozletu. Přesto, sad byl jedno z mála míst, která tady měl rád. Přesněji, když už ne rád, tak mu aspoň nevadil. Další výhodou místa bylo, že odsud uvidí příjíždějícího návštěvníka už z dálky. Chtěl mít dost času, aby si ho pořádně beze spěchu prohlédl. Už jen zkontaktovat se s ním stálo dost peněz a jeho odměna se bude pohybovat v řádově ještě vyšší částce. Wicker si však uvědomoval, že tomu muži nedokáže nabídnout zdaleka tolik jako ostatní. V posledních několika letech začínala být po artefaktech sháňka a díky tomu i po těch, kteří je dokázali obstarat. Muž, kterého sem on – velmistr Rumělkového klanu – pozval, patřil k těm nejlepším, tedy pokud to byl opravdu ten, jenž získal poklady ze staré mrtvé schránky historického klanu Augupů. Nikdo si nemohl být úplně jistý, protože všude, kde se hrálo o velké peníze a hrozilo nebezpečí smrti, byly pravdivé a přesné informace vzácnější než voda v Gutawské poušti.

Wicker se usadil na dřevěnou lavici pod jedním z největších stromů, který už téměř ani nerodil. Tady, pokud tomu počasí přálo, s oblibou probíral s dalšími členy rady důležité otázky. Tuhle konkrétní, na níž záviselo tolik, však hodlal projednat sám. Poslouchal bzучení včel a každou chvíli zalétl pohledem ke stezce. Co je ten chlap zač? Věděl o něm, že je chytrý a zkušený a že velmi často dokáže v rámci zakázky získat víc zboží, než objednavatel požaduje. Pak si za ně samozřejmě nechává velmi dobře zaplatit. Wicker toho využil a své hledače lovce artefaktů instruoval, aby dali jasně najevo, že finanční možnosti zákazníka jsou omezené, ale současně aby naznačili, že jsou k dispozici velmi dobré informace, jak se ke kýženému zboží dostat... a potenciálně získat víc. Bylo tak těžké vyjít se skrovnými prostředky, jež měl posledních pár let k dispozici. Lítostivě zavrtěl hlavou nad situací, do níž se on, jeden z nejlepších, pokud vůbec ne nejlepší velmistr jediného skutečného čarodějnického klanu na území impéria, dostal.

Najednou zjistil, že po hlavní ulici vesnice jede muž na koni. Plouží se muž na koni, byl lepší termín. Jak se sem ksakru dostal? Pokud by přijížděl po cestě, zaregistroval by ho mnohem dřív. Proč po ní k čertu nejel? Wicker neměl rád, když věci neprobíhaly přesně podle jeho plánů. Současně však v duchu ucítil uspokojení ze svých dalších opatření. Přestože to klanovou pokladnu stálo několik desítek zlatých, teď nelitoval. V jednom z domů už dva dny seděl jiný cizinec. Toho najal Wickerův zástupce Majal. Wicker si ho prohlédl jen jednou z dálky. Neforemný primitivní chlap poskládaný ze samých velkých a těžkých kostí obalených svaly, s hustým obočím a očima utopenýma pod mohutnými nadočnicovými oblouky. Případal mu jako poloviční zvíře, tvor ležící o mnoho stupňů žebříčku dokonalosti pod ním. Ale díky tomu byl současně ideálním nástrojem pro věc, na kterou si ho vybral. V případě, že budou s lovcem artefaktů problémy, měl ho zabít. Opatrnost měla samozřejmě i své stinné stránky: Primitiv už dva dny na útraty klanu jedl a pil neskutečné množství jídla a prvotřídního cideru.

Cizinec už se objevil na úpatí svahu mezi prvními ovocnými stromy. Koně nechal ve vesnici, kráčel dlouhými, zdánlivě línými kroky, ale přesto se blížil překvapivě rychle. Byl vysoký a hubený, dlouhé, už notně prošedivělé vlasy měl stažené do culíku. Tvář, Wicker téměř nedokázal potlačit znechucení, byla zlým snem estéta. I v původním neponičeném stavu příliš protáhlá a hubená, teď navíc poznamenaná mnoha jizvami; nos vypadal jako něco, co bylo do obličejce přidáno mnohem později, a protože tvůrci se původní tvar nezamlouval, snažil se ho později vylepšit několikanásobným zpřerážením. Oči lemovaly věnce drobných jizviček, následky dávno zapomenutých pěstních soubojů, starý šrám prodloužil levý koutek úst směrem dolů a cizinec vypadal, že se permanentně šklebí.

Se zle poznamenanou tváří však ostře kontrastovala lehkost jeho pohybů a zjevná sebedůvěra. Wicker se soustředil a snažil se nahlédnout pod povrch, alespoň na zevní okraj myšlenek neznámého. V životě se mu hodněkrát podařilo zjistit, co si někdo jiný myslí, i když ze starých zápisů věděl, že obrana proti telepatickému vyzvídání je poměrně snadná. Teď mu stačilo dozvědět se, jak muž vnímá svět okolo a sám sebe. Možná za to mohl klid místa a zelené stromy kolem něj, povedlo se mu to téměř okamžitě. Cizincova sebedůvěra nebyla předstíraná, patřila k němu stejně jako jeho příšerná tvář. Nejvíc velmistra překvapil dojem úžasu, radosti, kterého byl neznámý plný. Něco podobného několikrát objevil u dětí, ale u tohoto muže někde v půli cesty mezi čtyřicátým a padesátým rokem života to bylo naprosto překvapující. Jeho fascinace světem byla současně stejná i jiná než dětská; poznamenaná zkušenostmi, ale současně jimi vycizelovaná – rychle se od něj odtrhl. Potřeboval se soustředit na praktické záležitosti, a ne na nějaký pochybný psychologický rozbor. Jaké má zbraně, například... podle nich mohl zjistit, zda je to ten pravý. Viděl meč, pod rozevírajícím se pláštěm celou řadu zřejmě vrhacích nožů v prsním bandalíru; pak menší, skrytě nošený meč na pravém boku, který mohl být ale obzvlášť velkým nožem nebo dýkou, Wicker si nebyl jistý. Poslední nůž objevil v pouzdře na levé botě. Lovce artefaktů byl očividně dobře vyzbrojen, a podle toho, jak vypadal a jak požehnaného věku se ve své branži dožil, se svými vražednými nástroji uměl i dobře zacházet.

Wicker se nepostavil, pouze na něho upřel pohled. Mnohé takhle dokázal znervóznit, rozleptat, připravit o veškerou sebedůvěru. Tady však podobný účinek ani nepředpokládal. Cizinec jeho trénovanou uhrančivost vůbec nezaregistroval, samozřejmě kývl na pozdrav, rozhlédl se po větvích stromu, pod nímž se nacházeli, a utrl si jablko. Byl vysoký, ke své po-

stavě měl navíc ještě velmi dlouhé ruce. Jablko, které si vybral, rostlo zdánlivě mimo dosah kteréhokoliv člověka bez žebříku a patřilo k těm červenějším. S chutí se do něj zakousl a posadil se na lavici.

Do líných zvuků podvečera se přidalo hlasité křoupání šťavnaté dužiny, jak s požitkem a beze spěchu jedl.

Wicker si uvědomil, že on je tady ten nervózní. A to bylo špatně. Nacházel se na svém území, stačil výkřik, aby se sem seběhli všichni jeho lidé. Jenomže, pomohlo by to něčemu?

„Jmenuji se Samuel Wicker a jste tady, protože jste jednal s některým z mých prostředníků. Tedy předpokládám,“ začal rozhovor, současně na stezce spatřil Janicka s košem s občerstvením. Jídlo a pití se mu bude hodit, aby zamaskoval svou nečekanou nejistotu.

„Koniáš,“ představil se lovec artefaktů jménem, které určitě nebylo jeho, ale pod nímž nejčastěji vystupoval. „Prý máte zájem o proniknutí do báze Maaterenditů,“ přešel přímo k věci a Wicker se málem rozkašlal.

Kde k čertu k tak přesné informaci přišel? Nic takového svým informátorům nesděloval.

„Jak to víte?“ zeptal se se skrývanou nervozitou.

Ten muž byl ještě nebezpečnější, než vypadal. Měl si všimnout jeho očí, byly úplně jiné než u chlapa, kterého najmul Majal.

„Z toho mála, co mi vaši lidé byli ochotni a schopni sdělit, vyplývalo, že se jedná o místo někde nedaleko odsud.“

„Nedaleko?“ neudržel se velmistr.

„Řekněme do vzdálenosti pár set kilometrů, to je nedaleko,“ ozřejmil Koniáš svůj zvláštní pohled na věc. „Navíc předpokládám, že to bude někde blízko původního centra impéria. Tohle území v době, o níž hovoříme, patřilo do sféry vlivu Maaterenditů. Jiná báze by zde neměla existovat.“

„Nejedná se o bázi,“ opravil ho Wicker a vzápětí se odmlčel, když se k nim přiblížil Janick.

Zatímco jeho osobní sluha servíroval občerstvení, prohlížel si Koniáše novými očima. Byl opravdu dobře informovaný. Měl to předpokládat, protože pokud se mu podařilo vyloupit pečlivě chráněnou černou schránku klanu Augupů, musel být informovaný. Jinak by nepřežil.

„Vlastně musíte mít pravdu,“ souhlasil hubený muž, když před ně Janick stavěl džbán s ciderem a dvě sklenice. „Všechny báze byly zničeny hypermágem Tekuardem. Válce a následnému století drancování mohly uniknout jen vedlejší základny, sklady, tajné úkryty a hospodářské jednotky jednotlivých klanů. Ale i tam se dá hodně najít. A vzhledem k tomu, že jste si dali spoustu práce, abyste mě vyhledali, předpokládám, že se nejedná o nějaký statek, který kdysi Maaterenditům patřil a zůstalo tam pár zajímavých věcí, ale o něco víc.“

„Skutečně jste našel mrtvou schránku Augupů?“ změnil Wicker téma a zadíval se na větev kousek za Koniášem, aby se mohl maximálně soustředit na intonaci hlasu, současně periferně vnímal hru svalů v obličeji a posílil tak svůj šestý smysl, který mu umožňoval odhadnout, kdy někdo lže, a kdy mluví pravdu.

„Ano, našel, dostal se dovnitř a pak i ven,“ připustil Koniáš.

Mluvil pravdu, tím si byl Wicker jistý. Navíc si teď vzpomněl, že kdysi dávno, ještě předtím, než se usídlili v téhle zapomenuté, špinavé a páchnoucí vesnici, jméno Koniáš slyšel. Jen si nedokázal vybavit, v jaké souvislosti.

„A nemáte ještě nějaké věci na prodej?“ zeptal se s těžce potlačovanou dychtivostí, i když nepředpokládal, že odpověď bude kladná.

Dobře znal šeptandu, která opisovala události po úspěšném vyloupení mrtvé schránky. Zájemci o artefakty se slétli jako

mrchožrouti. Mršina sice byla tučná víc, než kdo čekal, ale to přilákalo další hyeny a dnes už nebylo naživu mnoho těch, kdo původně celou akci iniciovali.

„Bohužel nic zajímavého. Jen kuchařku.“

„Možná bych se na ni rád podíval,“ nadhodil Wicker.

„Beze všeho, mám ji v sedlových brašnách,“ dostal až nečekaně vstřícnou odpověď. „Takže do jakého objektu byste konkrétně chtěli proniknout?“ vrátil se Koniáš k hlavní příčině své návštěvy.

„Podle námi objevených dokumentů se to nedá jednoznačně určit, některé informace si protiřečí. Bohužel to určitě nebude zbrojnice, ale ani obyčejná klanová hospodářská jednotka s obvyklým úkrytem pro zasvěcené. Předpokládáme, že by se mohlo jednat o tajnou základnu pro stav nouze, kde se v případě zničení báze měli shromáždit bojovníci klanu a připravit se k protiúderu.“

Koniáš uznale pokývl hlavou.

„Tam by asi bylo možné objevit mnoho zajímavých věcí,“ zkonstatoval a naplnil obě číše ciderem. Pak se na svého hostitele tázavě a současně významně podíval. Když Wicker zdvořile jako první nesl pohár k ústům, uvědomil si, že hladina je zarovnána s okrajem a musí se soustředit, aby nerozlil, a přesto se mu to nepovedlo. Jeho host sedící za stolem proti němu ten problémem neměl, nevyplýval ani kapku.

Ta vesnice, i když na první pohled malebná a v úrodné krajině, na mě působila jako zlý sen. Lidé se po polích ploužili, jako by závodili, kdo vykoná práci pomaleji, a nikdo z nich netušil, že existují slova jako žně, zima a hlad. Polovina domů působila naprosto neudržívaným dojmem, spíš zříceniny než skutečná stavení, jejich obyvatelé patřili k těm nejšpinavějším a nejzuboženějším stvořením, která jsem v posledních letech potkal. Skoro jako by ani nebyli normální, poloviční idioti, mající problém

vnímat okolní svět. Občas se to stávalo, v izolovaných malých osadách odříznutých od světa, kde se lidé po dlouhé generace křížili jen sami mezi sebou. Nebo tam, kde trpěli nedostatkem jódu. Tady jsem však u nikoho zduřelé vole neviděl a do další vesnice to odsud bylo den a půl cesty. Možná je v minulosti postihla nějaká epidemie, která z nich udělala poloviční mrzáky. Naštěstí tu zůstalo pár obyvatel, kteří vypadali relativně normálně a život ostatních organizovali. Okolí však bylo nádherné, úrodná krajina, kde se divoké lesíky střídaly se starými po generace neopečovávanými sady, údolími mezi nevysokými kopci protékaly na vodu bohaté říčky plné ryb. Půvab země, do níž se pomalu vracela divočina, ale kde stále přetrvával vliv práce zemědělců z doby, kdy žilo lidí víc než dnes.

V průběhu rozhovoru jsme s Wickerem neprobrali všechny podrobnosti a dohodli jsme se, že budeme pokračovat ráno. Stařec věděl samozřejmě mnohem víc, než mi říkal. Nepřekvapovalo mě to a doufal jsem, že v průběhu svého pobytu zjistím víc. Občas jsem pátrání, co je zákazník zač, věnoval víc času a úsilí než vlastní zakázce. Janick mě zavedl do dřevěnice, která by potřebovala vyměnit ucpávky mezi trámy a celkově trochu zvelebit. Slíbil, že mi za chvíli přinese večeři a něco k pití. Aby mě odradil od večerních vycházek, snažil se mě postrašit báchorkou o vzteklých psech pobíhajících v noci okolo. Viděl jsem, že i jemu samotnému to přišlo nevěrohodné, ale dostal to za úkol a jako správný sluha neodmlouval. Otevřel jsem okna i dveře, abych místnost zbavil oděru zatuchliny, a na chvíli se natáhl na lavici.

Proč volil Wicker k setkání právě toto místo? Stranil se lidí a vzhledem k jeho věku a fyzickému stavu mu asi cestování činilo problémy. Musel bydlet někde v okolí nebo přímo tady. Před čím se ukrýval? Před Konventem stíhajícím užívání magie, vlastnictví magických artefaktů? Spíš ne, moc téhle inkviziční orga-

nizace slábla každým rokem, možná měsícem. Co byl zač, že ho zajímala magie? Z toho, jak se vyptával a co mi prozradil, vyplývalo, že ví víc než průměrní zákazníci, se kterými jsem se až dosud setkával. Obvykle šlo o bohaté šlechtice, kteří hledali buď nějakou hračku, nebo častěji zbraň dávající jim v případném konfliktu proti soupeřům nějakou výhodu. A pak tu byl samozřejmě císař, jehož zájem byl globální a motivovaný pohledem do vzdálené budoucnosti.

Vrzlo zápraží, někdo vstoupil. Nepohnul jsem se, ze svého místa jsem dobře viděl na chodbu. Objevil se mladík, Janick. Oproti ostatním obyvatelům mi připadal nezvykle mladý a ještě víc, jak to říct, dychtivý a zvědavý.

„Nesu jídlo a pití,“ oznámil mi nervózně a pohledem přitom zalétl ke knize na stole. Byla to kuchařka, o níž jsem se jeho šéfovi zmínil.

„Polož to na stůl,“ požádal jsem ho.

Když věci vykládal z košíku, viděl jsem, jak se snaží přechít název knihy. Měl to ztížené, protože text byl z jeho pohledu hlavou dolů, navíc ve staré saxpolištině. Tenhle jazyk znalo dnes jen pár vzdělanců.

„Prozíravá dieta,“ přeslabikoval nahlas. „Co to znamená?“ obrátil se na mě.

„Nevím,“ pokrčil jsem rameny. „Význam některých slov se s časem posunul nebo docela změnil. Navíc každý kouzelnický klan používal vlastní slang, kterému je do detailů těžké porozumět.“

Ve skutečnosti jsem knihu už prostudoval a tužil jsem zhruba, o co jejímu autorovi nebo autorům šlo. Byla mnohem užitečnější, než její název sliboval.

„Jestli tě to zajímá, můžeš si ji do rána půjčit. Ale pak ji potřebuji, možná ji prodám tvému šéfovi,“ řekl jsem, i když jsem o tom pochyboval.

Přestože jsem se rozhodl nabídnout své služby, jak nejlaciněji to půjde, aniž bych tím vzbudil podezření, odhadoval jsem, že Wickerovi, nebo těm, které reprezentuje, zbude jedna kapsa prázdná a druhá vyspaná.

„Ó! Děkuji. Velmi–“ zarazil se uprostřed slova. „Velmistr se zmiňoval, že budete jednat o nákupu nějakého vzácného tisku.“

Uvědomil si své přehesnutí a rychle odešel. Takže Wicker se považoval za velmistra, zajímavé. Sklouzl jsem z postele, a jak nejtíšeji to šlo, přikradl se k oknu.

V Janickově koši toho ještě dost zůstalo a já chtěl vědět, kam další porci ponese. Mířil po jediné skutečné ulici ven z vesnice. Z toho směru bych přijel, pokud bych si záměrně nezajel a nezval to přes okolní pastviny. Nepředpokládal jsem, že by roznášel jídlo vesničanům. Tam zřejmě přebýval další klanový host. Uvažoval jsem o něm jako o klanovém hostu, protože skutečnost, že se Wicker považoval za velmistra, ukrýval se i se svými lidmi na maximálně nenápadném, současně však od centra říše nepřilíživě vzdáleném místě, mi napověděla, kdo má zájem o mé služby – Rumělkový klan. To znamenalo, že se zcela jistě připletu do cesty císařovým vyšetřovatelům a vojákům, k tomu samozřejmě Varatchiho tajným agentům. Stálo mi to za to?

Nic dalšího zajímavého se venku nedělo, Janick se mi ztratil z očí. Místnost, v níž jsem byl ubytován, měla tři okna, to nejmenší ve stěně odvrácené od ulice. Po chvíli zápolení s zástrčkami a navlhými okenicemi se mi podařilo otevřít, protáhl jsem se jím ven a ocitl se vedle hromady dříví štípaného na zimu. Mezi stromy, ostrovy nepokoseného křoví a neudržovanými hospodářskými přístavky se dalo v houstnoucím šeru postupovat rychle a nepozorovaně. Janicka jsem spatřil ve chvíli, kdy vycházel z malého domku stojícího kus od všech ostatních. Pohupoval si prázdným košem a pod paží tiskl půjčenou knihu. Spěchal a nerozhlížel se nalevo ani napravo. V zákrytu dvou ne-

prořezaných švestek jsem nějakou dobu počkal, ale smrákalo se a v domč, o který mi šlo, nehořel oheň. Dnes už jsem dalšího hosta Rumělkového klanu spatřit nemohl.

Vrátil jsem se, vynesl si slavník ven do zahrady, na něj hodil deku a ustlal si pod širým nebem. Nechtěl jsem spát tam, kde o mně věděli. Chvíli jsem uvažoval, zda si mohu dovolit napít se a najíst donesené večeře. Vzhledem k tomu, že jsme měli zít-ra jednat a Janick nevěnoval sebemenší pozornost tomu, kterou láhev a kus masa zabaleného v plátně mi z košíku podává, jsem usoudil, že ano.

Velkovévoda Varatchi

„Vino, čaj, kávu, nebo vodu, Excellence?“ nabídl Hani Ferusi.

Rick Varatchi vzhlédl ke svému hostiteli. Za dva roky, po které se osobně neviděli, Ferusi zestárl a z pohodlně. Stále chodil ostříhaný na ježka, ale vlasy, které mu ještě zbyly, měly barvu studeného popela, kdysi ostrou bradu rámoval rodící se podbradek. Volná halena přepásaná hedvábnou šerpou nedokázala zakrýt rostoucí břicho.

„Vino, pokud máte nějaké slušné,“ vybral si Varatchi.

„Myslím, že budete spokojen,“ usmál se Ferusi.

Nesmál se jen ústy, ale i očima, a na okamžik byl zosobněním všeho dobrého, co se v lidech může ukrývat.

Varatchi byl kdysi svědkem, jak právě při takovém přátelském úsměvu jediným pohybem zabil dva lidi, s nimiž právě hovořil. Podřezal jim hrdla jako kuřatům.

„Rád si dopřeji dobré jídlo a ještě lepší pití, myslím, že je to na mně vidět,“ mluvil Ferusi dál, zatímco se probíral křišťálový-

mi karafami a hliněnými zapečetěnými džbánky na pojízdném stolku po levé ruce.

Už ve chvíli, kdy Varatchi dorazil, tady na něho hostitel čekal a vše bylo připraveno na jeho návštěvu. A to ho hlídky nezdržovaly a přidělený průvodce ho sem zavedl nejkratší možnou cestou.

Ferusi možná zestárl a zpohodlněl, ale lidi měl zorganizované víc než dobře. Navíc se své slabosti nesnažil skrýt, a to bylo další plus.

Varatchi se v křesle usadil pohodlněji a díval se, jak vůdce ninjovského klanu Godetů otevírá hliněný džbán, nalévá z něj do dvou pohárů, klade je na tácek a dává mu na výběr, který si vezme.

Ferusi si pak vzal ten zbylý, přivoněl k nápoji a bez zdržování se jako první napil. Potom zavřel oči, na okamžik setrval s nosem ukrytým v číši a beze spěchu si dopřál dlouhý požitkářský lok. Nijak svůj dojem z vína nekomentoval a posadil se do druhého křesla.

Teprve teď se napil sám Varatchi. Najevo nedal nic, ale v duchu se neubráníl překvapení. To víno bylo jako samet; samet, co zůstane na jazyku, pak se změní v hedvábí a nakonec ve vzpomínku na poslední teplý den babího léta.

„Jak to, že mě vaši lidé tak samozřejmě pustili do hradu a nežádali rozhodnutí autority?“ zeptal se Varatchi na první věc, která ho překvapila.

„Znají vaši tvář. Všichni. Náš klan vám slouží,“ odpověděl stručně Ferusi.

Císařův bratranec přikývl. Odpověď ho uspokojila.

Ferusi se znovu napil a beze spěchu vychutnával víno. Nepocházelo ze žádných známých vinic, byl to jeho soukromý objev a tak trochu se o kvalitu sám zasloužil – zařídil, aby vinař dostával ty nejlepší sudy a nejčistší síru ke konzervaci.

„Co pro vás mohu udělat, Vaše Excellence? Předpokládám, že jste nevážil cestu sám a v noci jen tak pro nic za nic,“ přešel Ferusi k důležitým věcem.

Tento způsob přivítání nebyl náhodný, ale plánovaný. Chtěl, aby si druhý nejmocnější muž v říši uvědomil, že jeho služebníků Ferusi má co ztratit, pokud by on nebyl se službami klanu spokojen. Oba muži setrvali v delším mlčení, oba věděli, že ten druhý ví.

Nakonec Varatchi sáhl pod plášť a položil na stůl složku papírů.

„Jedná se mi o muže vystupujícího pod jménem Koniáš. Vše, co o něm vím, je uvnitř,“ řekl na vysvětlenou.

„A co je žádoucí?“ zeptal se Ferusi, aniž by si složku přitáhl k sobě.

„Zjistit o něm víc? Najít, chytit, vyslechnout? Zajmout a dopravit k vám?“

„Zabít,“ odpověděl stroze Varatchi.

Stárnoucí ninja a vůdce klanu přikývl.

„V tuto chvíli vím příliš málo, abych mohl klást ty správné otázky. Dovolíte mi navštívit vás později?“

Varatchi jen přikývl.

Ferusi okamžik přemýšlel. Za roky služby se naučil dobře chápat myšlení svého zaměstnavatele a pána. Godetovci byli několik uplynulých let v nemilosti, protože nesplnili očekávání. Druhý klan, Haerenové, se naopak hřál na výsluní Varatchiho přízně. Doba, kdy to Ferusi bral osobně, byla dávno pryč, skončila ve chvíli, kdy skutečně dospěl. Samozřejmě že ne fyzicky, ale psychicky – pochopil základní pravidla mocných tohoto světa a zjistil, že se musí řídit podle nich, pokud si chce vydobýt své místo pod sluncem.

Dnes Varatchiho politiku obdivoval a sám ji v rámci měřítek klanu napodoboval, aby mladé muže udržoval patřičně nabroušené a nutil je dosahovat hranic jejich možností.

Cítil se sám se sebou spokojen. Práce uplynulých dvou let, kdy jeho lidé docílili mnoha malých i větších úspěchů, byla oceňena, kyvadlo se obrátilo.

„Haerenové na tom muži pracovali?“ zeptal se Ferusi přímo na druhý konkurenční ninjovský klan, který jeho host zaměstnával.

Varatchi pouze přikývl. Kroužil vínem ve sklenici a těšil se z buketu.

„Pokud na něm pracovali a neuspěli, znamená to, že ten muž je výjimečně dobrý,“ začal Ferusi pomalu. „Nepodceňuji schopnosti Haerenů, to zdaleka ne. Pokud však máme uspět my, nesmějí nám oni házet klacky pod nohy. To by Koniáší,“ zdůraznil jeho jméno, „velmi pomohlo.“

„Nebudou,“ odpověděl Varatchi a napil se. „Výslovně jsem na to upozornil. Navíc nás všechny v budoucnu čeká příliš mnoho práce a nebudeme mít čas na hry.“

Ferusi pochopil, co ta zdánlivě nevinná poznámka znamenala. Přicházel čas velkých změn. Ukázal na kameninový džbán a jeho pán přikývl. Dolil jemu i sobě.

„A pronásleduje ho ještě někdo?“ položil další otázku.

„Druhá sklenka chutná ještě lépe než první, a to je co říct,“ uvolil se Varatchi pochválit víno. „Císař toho muže chce také – hledají ho agenti jeho tajné služby. A určitě po něm jde Konvent, pravděpodobně také najatí zabijáci těch, které někdy napálil.“

„A stále je naživu,“ pronesl zamyšleně Ferusi.

„Zatím,“ doplnil Varatchi. „Vy máte výhodu informací, které jsem přinesl. A také – jste nejlepší. Nebo snad ne?“

„Samozřejmě, Vaše Excelence,“ Ferusi pozvedl svůj pohár k přípitku.

Varatchi pozoroval, jak se ninjovský vůdce téměř obřadně napil. Nedokázal odhadnout, zda gesto myslí ironicky, nebo vážně, nebo je to divadlo hrané před jednočlenným publikem. Už se však smířil s tím, že ty nejnákladnější nástroje jsou nejslo-

žitější a občas také nejnebezpečnější. A právě v tom spočívalo jeho umění. Využívat až do morku kostí, nenechat se jimi poranit a ve správnou chvíli je nemilosrdně zničit.

„Pokud nejste příliš unaven, můžete věnovat pozornost ještě jednomu problému, Vaše Excellence?“ vrátil se Ferusi k pracovním záležitostem.

Vnitřní říše

„Dokumenty,“ požádal mě voják u závory.

Uvědomil jsem si, že vstupuji na území Vnitřní říše, do oblasti tvořené saxmundsenovskými a varatchiovskými državami.

Oba šlechtici, vlastně jejich předkové, území ovládali už v době, kdy bylo císařství jen snem v myslích ctižádostivých mužů.

Sáhl jsem pod plášť a chvíli šmátral po vnitřní kapse haleny. Voják, podle dvou proužků šedé látky našité na jednoduše střiženém kabátě, desátník, mě znuděně pozoroval. Jeho společníci bez výloček byli oblečeni stejně. Až teď mi došlo, že jde o jakousi jednoduchou uniformu. Císařství se opravdu vzmáhalo, když byly do uniforem oblékány i ty nejobyčejnější hlídky.

Podal jsem desátníkovi své dokumenty. Pracoval jsem pro barona Schwina, pověření a doporučující listy o mně poněkud neurčitě hovořily jako o nákupčím. Vyhovovalo mi to, vystavil jsem si je totiž sám.

„Co nakupuješ?“ zeptal se svobodník.

Jeho druhové se líně povalovali u čadícího ohýnku pod primitivní stříškou ze svázaných větví dvou u sebe stojících smrků.

Podíval jsem se na vojáka, zda svou otázku myslí vážně. Měl jsem doporučení šlechtice, mé oblečení i výstroj mě stavěly vysoko nad něj a on dělal zbytečné problémy, aniž by k tomu měl jakýkoliv důvod. Škoda, že jsem svého koně musel nechat v té ospalé díře, Červenkavě. Natáhl si šlachy a potřeboval klid. To by mi zaručilo ještě větší odstup od obyčejného pěšáka.

„Do toho ti nic není,“ odpověděl jsem suše.

Budou problémy, tím jsem si byl jist. Buď horlivec, nebo hlupák, možná obojí. Ze mě nic nekoukalo, neměl jsem žádné zboží, nepotřeboval jsem uplácet.

Ustoupil o krok a položil ruku na meč, podle rukojeti spíš jednostranně broušený sekáč. Tyhle hračky byly méně náročné na výrobu i zpracování než šavle a meče, taky většinou mizerně vyvážené, a hlavně velmi laciné. I když, setkal jsem se s výjimkou potvrzující pravidlo. A málem za to zaplatil rozpáraným břichem.

„Jsem císařův voják a hlídám hranice říše! Žádný přivandrovalec mi nebude říkat, co mám a nemám dělat!“ vykřikl.

Jeho společníci zpozorněli, pomalu a neochotně se stavěli na nohy, jeden se natáhl po píce opřené o kmen stromu, druhý vykročil jen tak.

„Pracuji pro barona Schwina, dokumenty máš v ruce,“ snažil jsem se o smířlivý tón. „Nestojím o žádné problémy.“

„Poznáš, co to znamená mít problémy,“ chytil svobodník vítr do plachet.

Udělal jsem chybu, měl jsem zahrát náfuku, zadupat ho do země a byl by klid.

„Patriku, znáš ho? Ty jsi přece u Schwina byl, pocházíš odtamtud.“

Blbec, blbec, blbec. Stálo mu to za to? S naoko vstřícným výrazem jsem se podíval na osloveného. Jednadvacet, určitě ne víc, kulatá brada, předčasně ustupující vlasy. Vypadal jako někdo, komu je i jednoduchá strážní služba těžká.

„Odešli sme, ešte když sem byl malej,“ zabručel. „Je to deset let.“

„Bohužel, nepamatuji si tě,“ odpověděl jsem s hranou lítostí.

„Ten chlap lže a má zfalšované papíry!“ vybuchl svobodník.

Praštil jsem ho. Byla to obyčejná facka, ale sedla dokonale a po nejistém zavravorání padl do prachu cesty.

„Ještě jednou mi řekneš, že lžu, a zpráskám tě jako psa,“ řekl jsem vztekle.

Tohle byla poslední šance vyjít z toho bez velkých problémů.

Patrik se ušklíbl, zjevně to považoval za správnou odpověď nadřízenému. Zato toho to vytočilo do běla.

„Na co čekáte! Napadl mě, zatkněte ho!“ vyskočil na nohy a tasil zbraň.

Byl to opravdu jen sekáč.

Píka zamířila mým směrem. Místo aby se mě pokusil praštit násadou, voják až groteskně pomalu nemotornou zbraň otáčel. Krok, přísun, z vnitřní strany jsem zatlačil kotníkem na jeho lýtka, zaklesl mu pravačku v podpaží a strčil ho před sebe do cesty jeho rychlejšího velitele. Výkřik, rozružený svobodník sklopil zbraň příliš pozdě a ošklivě píkovníka sekl přes bok. To už se na mě hnal i Patrik, sekáč, který musel mít položený někde na dosah, vysoko ve zdvižené ruce. Meč zasyčel, ostří ho zastavilo v pohybu a hrudník mu poznamenala ošklivá krvavá čára od boku k rameni. Teprve tohle desátníka zchladilo. S vypoulenýma očima pozoroval, jak jeho druh padá k zemi a umírá mezi smrkovými šiškami.

„Já... nezabíjej mě,“ zablekotal.

„Jsi fakt chytrý a máš postřeh,“ obrátil jsem se na něj. „Opravdu nejsem nákupčí lorda Schwina. Jak jsi to poznal?“

Druhý voják se mezitím zvedl a odpotácel se stranou, kalhoty měl zbrocené krví a zůstávaly za ním tmavé cákance. Musel mít proseknutou nějakou velkou žílu.

„Nepoznal, opravdu!“ zaklínal se desátník. „Nikomu to neřeknu, prosím! Nezapíjej mě.“

Měl jsem vztek a stěží jsem se ovládal.

„Věřím ti, že to nikomu neřekneš,“ přikývl jsem a otočil se k odchodu.

Píkovník padl k zemi, rty modré, tvář bílá jako sníh, jeho krv se roztékala po jehličí na všechny strany.

„Ach,“ vydechl desátník úlevou.

V tom okamžiku jsem se na špičce a patě vytočil, sek ho zastihl uvolněného, s klidným výrazem ve tváři. Už mu zůstal, i když jeho hlava dopadla na cestu a odkutálela se stranou do trávy.

Blbec, blbec, blbec. Cítil jsem pulzování žil ve spáncích a zuřivý vztek. Právě jsem kvůli němu zabil tři lidi. Blbec. Potlačil jsem chuť do jeho mrtvolky kopnout a začal těla místo toho rychle odnášet z cesty.

Ten den už jsem se nikam nedostal, protože jsem si musel dát práci s tím, abych je pečlivě zakopal. Zahladil jsem i stopy jejich předchozího táboření, pečlivě si očistil meč a zkontroloval šaty a teprve potom jsem se v lese, daleko od cesty, utábořil.

Nebyla to dobrá noc. Ležel jsem pod stromem na suchém rezavém jehličí, pozoroval hvězdy a nemohl usnout. Takové zbytečné smrti. Byli to mladí nezkušení jelimani, co toho moc nezažili a ani neuměli. Díky štěstí získali pohodlnou bezpečnou službu. Co jsem zač, odkud jdu a kam? Proč? Nebylo by lepší, kdybych vůbec nebyl? Nepamatoval jsem si, kdy naposledy mi bylo líto, že jsem někoho zabil. Možná ale bylo těch smrtí okolo mě trochu moc. Usnul jsem až pozdě v noci a pronásledovaly mě vzpomínky na věci, o nichž jsem předpokládal, že jsem je dávno zapomněl.

Vzbudil jsem se brzy a okamžitě se vydal na další cestu. Téměř celý den mi zabralo trmácení se lesem, abych na území Vnitřní říše přišel z jiného směru, než kde později začnou pát-

rat po zmizelé hlídce. Až k večeru jsem došel do vesnice. Pokud jsem se orientoval správně, patřila přímo císaři. Nikdo mě nezastavil a bez vyptávání jsem došel až do hostince. Stačil pohled a věděl jsem, že všichni uvnitř jsou zde místní a nikdo se tu nepoflakuje. To mi vyhovovalo.

Posadil jsem se, objednal si a dostal jídlo. Všímali si mě, ale nechávali mě na pokoji. Buď se jim můj zevnějšek nezamlouval, nebo byli zdvořilí, nebo zde cizinci nebyli žádnou zvláštností.

„Přišels z daleka?“ přistoupil k mému stolu menší muž s kulatým břichem, když hostinský odnesl prázdnou misku a přinesl džbán se svařeným vínem.

Dosud s dalšími třemi chlapi hrál karty.

Přemýšlivě mě pozoroval a vyčkával.

„Z daleka,“ souhlasil jsem.

Trochu moc trpké, příliš koriandru, ale po celodenním pochodu jsem si ho stejně užíval.

„A máš na zaplacení daně?“

Pochopil jsem, že nenavazuje rozhovor pro vlastní potěšení, ale jde o nějakého místního úředníka. Nebo se mě snaží připravit o trochu zlata do vlastní kapsy.

„Mám. Daň z čeho, kolik činí a komu ji mám zaplatit?“ zeptal jsem se stručně.

„Je to daň ze vstupu. Zaplatíš starostovi a starosta jsem já,“ prohlásil bez jakékoliv stopy pýchy. „A za to dostaneš do dokumentů razítko. Máš přece nějaké dokumenty, doporučení, list od cechu nebo,“ znejistěl, „nebo něco podobného.“

„Mám,“ potvrdil jsem. „A kolik?“

„Pět měděných, protože nemáš zboží.“

Bez dalšího vyptávání jsem položil na stůl stříbrňák a ukázal mu papíry. Zmiňované razítko nosil na krku pod kazajkou, v kapse kazetu s hubkou namočenou v inkoustu.

„Mám to pořád u sebe,“ vysvětloval, zatímco mžoural do dokumentů a vybíral, kam umístí otisk. „Když cizince neodchytím já, udělají to v další vesnici. A to by byla škoda.“

Konečně si vybral a obřadně, téměř důstojně se zhostil svého úkolu. Ostatní muži ho při tom pozorovali.

„Každý peníz se vesnici hodí.“

Podařilo se mi vybavit si dlouhý seznam daňových poplatků, který návštěvníky Vnitřní říše čekal. Vlastně nebyl špatný nápad nechat z nich pár drobných přímo lidem žijícím blízko hranice. Byli pak pozorní a určitě neváhali upozornit na nezvané hosty.

Opět jsem se napil, horký nápoj povzbudil únavu, aby se pomalu rozlézala do každého kousku těla. Proč ne, dnes mě čekala pohodlná postel.

„A co těch pět měďáků, které jsem dal navíc?“ zeptal jsem se, když starosta schoval stříbrňák do kapsy.

„Chceš drobné nazpátek?“ zeptal se a zamračil se.

Jeho tvář připomínala jablko rozpůlené mělkým záhybem a nevypadala o nic výhružněji než před chvílí.

„Ne, spíš ještě dva džbánky tohohle vína,“ řekl jsem. „Jeden pro tebe a jeden pro mě.“

Při džbáunku za dva měďáky mu pořád ještě jeden zůstal, navíc se zadarmo napil. Chvíli mu trvalo, než si to sám spočítal, a pak potěšeně přikývl.

„Nebudu tě rušit od povinností, určitě toho musíš spoustu projednat se svými lidmi,“ ukázal jsem ke stolu, kde předtím seděl.

Zatvářil se téměř nadšeně, vyhlídka na mou společnost se mu moc nezamlouvala.

„Máš meč. Asi ti ho dal tvůj pán a máš právo ho nosit, ale,“ zaváhal, jako by si nebyl jist, zda mi může radit, „ale ve městě nemají rádi, když obyčejný muž chodí ozbrojen. Mohou ti způ-

sobit spoustu problémů. Nevypadáš jako někdo, kdo vyhledává problémy," řekl, než zamířil ke svému stolu.

Vzhledem k tomu, jak vypadám, to byl překvapivý úsudek.

„Přesně, to jsem já. Nevyhledávám žádné problémy," souhlasil jsem nahlas.

Pak jsem nad jeho slovy chvíli přemýšlel. Už dříve se císař a velkovévoda Varatchi snažili uspokojit šlechtice znepokojené rostoucím bohatstvím měšťanů a obchodníků tím, že na podnikavé plebejce uvalovali nejrůznější perzekuční a znevýhodňující zákony. Tohle byl jeden z těch méně důležitých a v době, kdy jsem zde byl naposledy, se na něm nijak nebazírovalo. Teď se zřejmě situace změnila. Mohl jsem si samozřejmě vystavit další dokument, který by mě zmocňoval, abych zájmy svého barona hájil s mečem v ruce, ale toužil jsem se vyhnout veškeré možné pozornosti. Obejít se bez meče nepředstavovalo žádný problém. Vrátil jsem se v myšlenkách k práci, na kterou si mě Rumělkový klan najal: proniknout do zapomenuté tvrze, tajného skladiště a záložní báze Maaterenditů, a vynést z ní všechno, co bude možné. Všechno, co bude možné, znamenalo, že sami nemají ponětí, co tam mohu najít. Podle toho, co mi velmistr neochotně prozradil, se báze nacházela kousek od hranice Vnitřní říše ve městě Krachtiburg, které mělo už od vzestupu dynastie Saxmundsenů značnou míru svrchovanosti.

„Hej, zasedls mi stůl!“ vyrušil mě z úvah nerudně vyhlížející chlap, který byl téměř tak vysoký jako já a o třicet čtyřicet kilogramů těžší. A o patnáct let mladší.

Lopatovité ruce doplňoval zavalitý trup, klenutý hrudník jen lehce prohrával s ještě klenutějším břichem.

Zlý muž vesnice, odhadl jsem ho. Na tak malou vesnici docela dost dobrý, nebo zlý, záleželo na úhlu pohledu.

Osazenstvo hospody ztichlo a čekalo, co bude dál.

Zloun trochu znejistěl, zřejmě ho zaskočilo mé mlčení.

„Hej, zasedl jsi mi stůl!“ zopakoval.

Podle všeho už si někde ve skrytu domova dopřál pár hltů pálenky a zastesklo se mu po společnosti – nebo po rozbíjení stůlů.

„Omlouvám se, pane,“ odpověděl jsem a zvedl se. „Nestojím o žádné problémy.“

Starosta si po mých slovech viditelně oddechl

Se džbánem v ruce jsem zamířil do patra a dával si pozor, aby na mě bitkař nemohl jednoduše dosáhnout. Než se vzpamatoval, došlápl jsem na první schod, než se rozhodl, že jsem zbaběle vycouval a musí mi dát za vyučenou, zmizel jsem mu z dohledu.

Pokoj nebyl ani lepší, ani horší než stovky těch, v nichž už jsem přebýval. Otevřel jsem okno a vyhlédl ven. Koušek za kurníky a kůlnami se dřevem začínala pole a za nimi les. Snadná úniková cesta v případě potřeby. Napodruhé jsem zaregistroval studnu – to znamenalo docela komfortní umytí. Brašnu jsem nechal na místě a sešel dolů, kde jsem v kuchyni dostal kousek mýdla. Přitom jsem se v myšlenkách vrátil k nové zakázce. Wicker mi zatím samozřejmě neprozradil, kde se tvrz Maaterenditů nachází, to by neudělal ani intrikán o několik tříd méně prohnáný než on. Pouze mi představil dva lidi, kteří se se mnou v Krachtiburgu zkontaktují. První byl podsaditý černovlasý chlap mého věku s čelistí udělanou podle židle, tak hranatá mi připadala. Druhý vzdělaně vyhlížející třicátník s těkavýma očima.

Mohl být některý z nich skutečný čaroděj? Na svých cestách jsem se potkal s mnoha lidmi, kteří o sobě tvrdili, že dokážou manipulovat mocí. Nevěřil jsem jim a oni mě z omylu většinou žádným svým činem nevyvedli – půl čtvrtého století vybíjení a pronásledování čarodějů si vybralo daň; talent k ovládnutí magie, schopnost čarovat, vymizely. Nebo téměř vymizely. Z doby

mocných čarodějů, kteří prakticky vládli světu, zbyly jen pověsti, knihy, kterým málokdo rozuměl, a pár více nebo méně nebezpečných artefaktů. Bylo jich pár až donedávna, dokud se o ně šlechtici nezačali opět zajímat. A vznikl popptávky vždy iniciuje nabídku...

Po umytí jsem si vypral jednu ze svých dvou košil, na pokoji se oblékl do té druhé a s úlevou se uložil na postel. Plánoval jsem, že ráno vstanu brzy a odejdu dřív, než se probudí první lidé. Nepotřeboval jsem žádné nepohodlné vyptávání.

Ferusi snad podesáté odsunul složku, kterou mu před týdnem zanechal Rick Varatchi. Propletl prsty rukou v gestu soustředění a zhluboka vydechl. Nepodceňoval svého zaměstnavatele, to ani v nejmenším. Spíš ho obdivoval způsobem, jakým může jeden muž vědomý si vlastních kvalit obdivovat jiného. Nebylo pochyb, že složka o člověku jménem Koniáš byla vypracována za vynaložení enormního množství práce a informace v ní obsažené muselo shromažďovat velké množství lidí. Přesto se mu obraz, který si na jejím základě utvořil, čímsi nelíbil. Pohlédl z okna, slunce se právě ztrácelo pod horizontem – čas, který dostal vyhrazený pouze pro studium protivníka, se naplnil. Rick Varatchi přikládal úkolu, který Godetům svěřil, opravdu velkou důležitost a osobně chtěl vidět, komu ho Ferusi svěří.

Starý ninja se tvrdě pousmál. Přišel čas ukázat pánu nad jejich životy, že si jeho důvěry váží a dokáže ji ocenit. A také přišel čas zjistit, kdo z mladých bojovníků bude schopen čelit tajemnému přízraku ukrývajícímu se za jménem Koniáš.

Opustil svou oblíbenou komnatu s výhledem na západ i východ a zšeřelou chodbou po paměti seběhl do audienčního sálu. Velkovévoda Varatchi už tam čekal, právě usedal do čelního křesla nahrazujícího trůn. Přestože to nebyl jeho hrad, on zde byl právoplatným vládcem.

„Pane,“ pozdravil ho téměř žoviálně Ferusi a lehce se uklonil. Respektoval svého pána, ale nepodlézal mu. Z dlouhodobého hlediska se to nevyplácelo.

Excelence Rick Varatchi místo odpovědi pouze přikývl.

„Mám málo času, ráno musím být v paláci,“ pronesl stroze.

Ferusi sklouzl pohledem ke dvěma mužům, kteří druhého muže v císařství doprovázeli. Z představy, že budou muset za tmy urazit potmě třicet kilometrů, nevypadali nijak nadšení a z držení jejich těla se dalo vyčíst, že pocítují únavu. Postoj víc než dvakrát staršího Varatchiho naproti tomu neprozrazoval nic. Dokonalé sebeovládání nebo neskutečná fyzická odolnost, to se Ferusi neodvažoval soudit.

„Jistě, rozumím. Začneme ihned. Venku je připraveno místo, odkud uvidíme na celý průběh, ehm, výběru. Tudy, Vaše Excellence,“ ukázal k východu ze sálu, počkal, až se Varatchi zvedne, a pak ho bez jakéhokoliv dalšího doprovodu zavedl k pět metrů vysoké věži uprostřed nádvoří hradu.

Dokončili ji krátce po poledni a byla postavená způsobem, který dovoľoval jednoduché rozebrání.

Ferusi opět nepustil dopředu žádného z Varatchiho osobních strážců a sám se vyšplhal po žebříku jako první. Rychle zkontroloval, zda je svařené víno v tlustostěnné porcelánové konvici stále dostatečně teplé. Muž zastávající roli sluhy ji sem umístil už před hodinou a velkovévoda dorazil těsně před další plánovanou výměnou. Všechno muselo dokonale klapnout. Dotyčný našťestí přes konvici přehodil ještě kus silného plátna, takže nápoj měl stále správnou teplotu. Dvě prostá dřevěná sedátka s prošíványými dekami pro zahřátí nohou byla také úhledně složená. Ferusi byl spokojen, přes všeobecný zmatek, který plánovaná téměř inspekční návštěva jejich pána vyvolávala, jeho lidé plnili své úkoly na výbornou.

Než se Varatchi usadil, měl už připravené poháry vína.

„Až se setmí, bude zima, a je zbytečné prochladnout,“ řekl s úsměvem, který byl spíš slyšet než vidět.

Varatchi přikývl, současně zazněl gong a z hlavní budovy hradu, hospodářských stavení i branou se začali bez velkého spěchu dovnitř trousit muži. Ferusi úkosem pohlédl na svého hosta.

Varatchi si příchozí pozorně prohlížel, a pokud pocítil nějakou nespokojenost, nedával jí v nejmenším najevo. Muži nebyli na pohled vyzbrojeni ani nijak speciálně vystrojeni, vypadali, že se vracejí z plnění běžných pracovních povinností. Několik z příchozích na ramenech neslo lana a provazové žebříky.

„Tihle se vracejí z výcviku,“ prohodil Ferusi.

„Ostatní pracovali. Nikdo o ničem neví,“ odtušil Varatchi.

Starý ninja uznale přikývl. Druhému muži císařství stačilo ke správné dedukci opravdu málo.

„Přesně tak,“ potvrdil.

Na ohoz palisády nastoupili starší muži a ženy s pochodněmi. Den pomalu umíral a vyklízel pozice rodící se noci. Starý ninja po celou dobu pozorně sledoval muže vyčkávající na prostranství pod ním. Chlad získával na síle, Varatchi si sám znovu nalil horkého vína, zachumlal se do pláště a sledoval jak muž dole, tak svého hostitele.

„Pánové, stojí před námi velký a těžký úkol,“ zahájil Ferusi proslov. „Ti, kdo jej splní, získají úctu a postavení. Jenomže chopit se tohoto úkolu mohou jen ti nejlepší, protože na něm závisí hodně – budoucnost nás všech. Právě proto nejprve musíte bojovat o to, kdo bude moci riskovat svůj život. Jen jeden může být vůdce.“

Varatchi pochopil, že Ferusi současně tímto způsobem vybírá i svého nástupce. Víc muže motivovat nemohl.

„Do první krve,“ hlas vůdce ninjů nezesílil ani o špetku, přesto poslední slovo v tichu zarezonovalo s nepokrytou pochmurností.

Pochodně rázem pohasly, jak přes ně světlonosiči přetáhli mokré vlněné pytle.

„Pokud chcete vidět, co se děje, použijte toto, prosím,“ Varatchi pocítil, jak mu Ferusi položil něco do dlaně.

„To měl být pokus o melodrama? Nemohl jste mi to dát dřív?“ zabručel nerudně.

„Ten kámen musí být po celou dobu ukryt ve tmě, jinak nepracuje. Je to jeden z artefaktů, které mám z vaší pokladnice,“ odpověděl starý ninja zdvořile.

Sám se zařídil podle vlastní rady a přiložil k levému oku broušený diamant. Noc zbledla, najednou zřetelně rozeznával muže dole. Někteří stáli a naslouchali, jiní se obezřetně přesunovali ven, jiní vsadili na zbrkllost a rychlost.

„Co to znamená do první krve?“

„Ten, kdo první utrpí sebemenší zranění, prohrává a okamžitě o tom podává zprávu. Pokud je někdo zasažen dvakrát, prohrává jeho soupeř.“

„Zajímavé,“ pronesl Varatchi a na chvíli se soustředil jen na dění okolo.

„Ale takto stanovená pravidla se dají porušit,“ poznamenal po chvíli.

„Ano. Pokud v souboji utrpí zranění oba dva protivníci, propadají hrdlem,“ vysvětlil Ferusi lhostejně další zásadu.

„Zajímavý způsob, jak při výcviku eliminovat ztráty,“ zhodnotil Varatchi. „Kdybych ho použil v armádě, přišel bych o pětinu mužů.“

„Ano,“ přitakal Ferusi. „Ale tohle nejsou vojáci, každý má minimálně dvacetinásobnou cenu obyčejného pěšáka.“

„I tak však může pár lidí zemřít,“ odpověděl Varatchi. „Tam někdo používá škrťící smyčku,“ dodal pobaveně.

Oba muži na věži zapomněli na šachovou partii, kterou hráli mezi sebou, a soustředili se na plíživý boj dole.

„Ano, řekl jsem do první krve. A co se týče smrti – bez její přítomnosti nemůže být žádný výcvik dokonalý. Koniáši se může postavit jen dokonalý bojovník.“

„Možná. Nebo deset o málo horších, než je on sám.“

Ferusi stiskl rty, ale neprotestoval.

„On ho pustil!“ řekl překvapeně Varatchi.

Opravdu, muž, který už měl soupeře doslova a do písmene na kolenou, ho najednou pustil a krátce s ním hovořil.

„To je Bamegi, jeden z nejlepších, zřejmě se pokouší sestavit svou jednotku. Pravděpodobně nabídl poraženému dohodu a něco mu za to slíbil.“

„Něco takového patřilo do propozic cvičení?“

„Ne, ale nebylo to ani vyloučeno. Samostatné rozhodování je důležité.“

„Ano, někdy je však na obtíž.“

Ti, kteří se okamžitě po Ferusiho proslovu dokázali dostat z chaosu na nádvoří, se teď vraceli se zbraněmi. Situace na ztemnělém bojišti se začala rychle měnit.

Varatchiho krvavé představení zinscenované s takovou lživostí a současně bezohledností zaujalo, veškerou pozornost teď věnoval scénérii pod sebou.

„Tamten dostal tři téměř najednou. A jednoho opravdu ošklivě poranil. Holýma rukama proti noži. Teď už je ozbrojen. A jeho soupeř je na tom hodně špatně,“ popisoval svá pozorování Varatchi.

Přes maximální zaujatost neměl v hlase ani stopu animálního vzrušení, pouze koncentrovaný studijní zájem.

„Karet, nejnebezpečnější s ostřím z nás všech,“ prozradil mu Ferusi.

„Ze všech?“

„Ano, je lepší než já. Lepší, než já kdy byl.“

Situace se rychle měnila a víc a víc mužů zůstávalo ležet na

zemi vyřazeno z boje. Převahu získával tým, který vybudoval Bamegi.

Nakonec se buď řízením osudu, nebo na základě šestého smyslu vlastního těm nejlepším postavili proti sobě dva nejagilnější.

„To je Karet proti Bamegimu,“ zkonstatoval Ferusi.

Rick Varatchi poprvé dal najevo nějaké vzrušení.

„Jsou opravdu dobří, zatraceně dobří.“

I Ferusi se přistihl, že přestal kalkulovat a sleduje jen stínový box dvou nejlepších mužů klanu.

„Dostal ho, Karet zvítězil!“

„Ano,“ zkonstatoval starý ninja, protože i on zahlédl bleskový výpad pravicí, ve které se v posledním okamžiku nějakou záhadou objevil nůž.

Nezřetelná postava, kterou Ferusi označil za Bamegiho, odstoupila a krátkým výkřikem dala najevo, že prohrála.

Karet zvedl ruce v triumfálním gestu a hlasitě zajásal, v tom okamžiku se k němu přitočil jeden z mužů dosud vyčkávajících v povzdálí a poznamenal ho nožem na rameni.

Ticho přerušilo triumf jako sklapnutí žraločích čelistí. Karet se reflexivně otočil, ale jeho protivník přesně ve shodě s pravidly netoužil po pokračování souboje a okamžitě se stáhl. Úskokem poražený ninja po chvíli váhání přiznal porážku.

„Vítězem je Bamegi,“ zkonstatoval Varatchi. „Minimalizoval ztráty na životech a obětoval své šance, aby vyhrál někdo z těch, co mu slíbili podporu. Dokonalý odhad situace i psychologie zúčastněných. Dokonalá kalkulace.“

Hlas šlechtice zněl stejně chladně jako na začátku celého představení.

„Souhlasím. Bamegi je správný člověk pro tento úkol. Nebo máte jiný názor, Vaše Excellence?“ obrátil se Ferusi na svého za-

městnavatele a nalil oběma do porcelánových pohárků další dávku horkého vína.

„Ne.“

Nespěchal jsem a užíval si pomalou pohodlnou cestu. Neměl jsem chuť se s nikým vybavovat, jako vlastně obvykle, pokud se tedy nejednalo o nějakou zajímavou ženu, proto jsem odmítl několik nabídek na svezení od projíždějících vozů se zbožím a rázoval si to po svých. S čaroději jsem se měl setkat v Krachtiburgu, což mi naprosto vyhovovalo. Krachtiburg nebyl sice zdaleka tak výstavní město jako císařovo Saxpolis, ale měl víc obyvatel a sloužil jako oblíbená obchodní křižovatka. Přestože se nacházel na území Vnitřní říše tvořené varatchiovskými a saxmundsenovskými državami, měl svobodný statut a nešlechtici se v něm těšili mnohem lepšímu a jistějšímu postavení. To samozřejmě svědčilo obchodu víc než co jiného, i když zlí jazykové říkali, že v Krachtiburgu se oproti zbytku světa peníze dvakrát rychleji vydělávají, třikrát rychleji utrácejí a čtyřikrát rychleji se v něm stárne. Něco na tom bylo, a právě proto si ho za své sídlo vybrali Ketu Brahm a Avari Schantil. Oba se živili jako obchodníci, i když každý na jiné úrovni, a oba tvořili nervové uzliny informačních sítí, které jsem tak nějak mimochodem v průběhu let vytvořil. Avari Schantil pracoval legálně ve velkém. Jedinou skvrnou na jeho jinak zářivém štítě poctivého obchodníka byla jeho vedlejší činnost, ke které jsem ho víceméně donutil – prostřednictvím svých obchodních kontaktů pro mě vyhledával a kupoval staré knihy a občas i artefakty. Brahm byl zase eso šedé, no, spíš černé ekonomiky.

I když se slunce snažilo, jak mohlo, vzduch byl chladnější, ochabující zeleň a první žloutnoucí listy prozrazovaly, že babí léto se chýlí ke konci. Proč ne, přijde podzim, zima – s ní smrt a nové obrození na jaře. Věčný koloběh života.

Posledních pár kilometrů jsem se držel za karavanou obchodníků. Vezli sůl a koření. Podle toho, jak nervózně se radili, měli toho koření víc, než chtěli celníkům přiznat. Na dohled města se zastavili a jejich ochranka, šest unuděně vyhlížejících chlapů v hnědých pláštích se zdůrazněnými nárameníky, si odepjalo meče a schovali je do vozů. Já měl ten svůj už dávno v srolované dece. Posadil jsem se proto na starý pařez kus od cesty a čekal. Jeden z kupců, otipoval jsem si ho na vůdce, ukazoval pod plášť nejlépe oblečeného ozbrojence a něco mu hněvivě vyčítal. Muž vytáhl na světlo dne krátký meč a chvíli se svým šéfem diskutoval, ale neúspěšně. Nakonec s hněvivým gestem odevzdal i druhou zbraň a nespokojeně odpochoďoval k čelu průvodu. Teprve potom se vydali na další cestu. Vypadalo to, že neexistuje pravidlo určující rozdíl mezi dlouhou a krátkou zbraní a záleží na libovůli vykladače zákona. U mě by na pohled objevili jen nůž. Sice velký a těžký, ale pořád jen obyčejný nůž. Pak při osobní prohlídce dalších pár nožů jednoznačného účelu, které by mohly vzbudit zvědavé otázky a nežádoucí pozornost, ale doufal jsem, že se tak nestane. Také by našli hůl. Ani dlouhou, ani krátkou. Muž mého věku hůl na cestách potřebuje.

Už dávno jsme byli Krachtiburgu na dohled a já pořád nemohl najít hradbu. Až u prvních domků rozptýlených mezi poli, které už však nebyly statky, ale obydlími lidí vydělávajících si na živobytí ve městě, jsem ji rozeznal mezi novou hustou zástavbou. Od mé poslední návštěvy se město opět rozrostlo, opevněné území už mu nestačilo a jako živý organismus, kterému je vlastní pokožka těsná, se rozlézalo do okolí, přístupové cesty krouťící se mezi poli a sady tvořily tepny a žíly dopravující potravu, kterou potřebovalo k dalšímu životu a růstu.

Pomalu jsme se blížili k závoře. Z jedné strany jednoduchá budka pro vojáky, z druhé o třídu honosnější s uzavíratelnými okny pro výběrčí daní.

Ohlédl jsem se a daleko za sebou spatřil další přibližující se vůz. Karavana zastavila, pomalu jsem ji docházel a k hlídkující posádce jsem se dostal ve chvíli, kdy vůdce obchodníků začal svou bitvu s výběřčím daní. Hlídkující voják jen znuděně přihlížel, zjevně nebyl na výsledku nijak zainteresován.

Kývl jsem mu na pozdrav a bez řeči podal dokumenty.

„Pěšky?“ zeptal se.

„Kůň se škrábl a podebralo se mu to. Nechal jsem ho v nájemní stáji. Nemohu si dovolit riskovat, že se mu něco stane,“ odpověděl jsem.

Jen chápavě kývl a chvíli si prohlížel razítko, které jsem dostal od starosty.

„Nějaké zboží k proclení?“ zeptal se spíš z povinnosti.

Na vlastním hřbetě člověk mnoho cenných věcí neunes.

„Ne,“ řekl jsem.

„Tak to nemusíš čekat na tyhle,“ ukázal na úředníka.

Obchodník i celník se tvářili spokojeně, odhadoval jsem, že došlo ke kulantní nabídce, která byla neméně kulantně přijata.

„Díky,“ odpověděl jsem a krokem určeným k pozvolnému, ale pravidelnému ukrajování kilometrů pokračoval dál do města.

Za léta, co jsem tu nebyl, se město nejen hodně rozrostlo, ale současně i hodně změnilo. Domům přibyla patra, některé z těch kdysi výstavních se změnilly v paláce, obyčejné v pohodlné vily. Krachtiburg očividně prosperoval. Přemýšlel jsem, zda to znamená, že prosperuje celé impérium. Pravděpodobně ano.

Ubytoval jsem se ve dvou hostincích, v každém zaplatil zálohu na týden a pokračoval dál ke středu města, kde žili ti nejbohatší. Cestou jsem si dopřál lázeň, nechal si vykartáčovat šaty, koupil si novou košili a nové prádlo.

Pochůzek jsem využil k tomu, abych navštívil tři mrtvé schránky rozmístěné po městě. Už předem jsem poslal zprávu,

že dorazím osobně, a předpokládal jsem, že na mě budou čekat nějaké vzkazy.

Večer jsem, ne už tak ošuntělý jako v poledne, procházel ulicí před rezidencí Avari Schantila. Nemířil jsem k hlavnímu vchodu, netoužil jsem, aby naše spojení vzešlo ve známost víc, než bylo nezbytně nutné. Zabouchal jsem na vchod pro služebnictvo a prokázal jsem se heslem, které umožňovalo vstup jeho četným obchodním agentům. Neznal jsem nejnovější, ale i tohle postačilo.

Stařík ve zbytečně velkých botách mě uvedl do prosté místnosti.

„Počkejte, až přijde pan Ramput,“ přikázal mi.

Netušil jsem, kdo je pan Ramput, a nemínil jsem na něj čekat.

„Prostě zajděte k panu Schantilovi a řekněte mu, že přišel čas další splátky.“

„Splátky?“ zdálo se, že nechápe, co tím myslím.

„Vyřídte mu to,“ pobídl jsem ho ještě jednou. „Mám hlad a žízeň, nebudu čekat dlouho a Schantil na tělesné požitky moc není.“

Má druhá věta ho přesvědčila, že jeho zaměstnavatele opravdu důvěrně znám – nebo vystrašila. Otočil se a spěchal po schodech někam vzhůru. Naslouchal jsem vzdalujícím se krokům, zvukům otevírajících se dveří, pak o něco tišším krokům, úplně nakonec zazněl nesrozumitelný, dálkou utlumený hovor. Jeho výsledkem byly dvojí kroky přibližujících se. Tyhle už nezněly šouravě, ale energicky. Zůstal jsem stát na místě, pouze jsem se otočil, abych měl před očima oba vchody do místnosti.

Přišli dva ramenatí pořezové s krátkými meči u boku. První se při chůzi hrbil, jedno rameno držel níž. Měl za sebou zápasnickou minulost, to bylo zjevné. Stařík mi neuvěřil, pouze se mě bál.

„Už jste vyřídili panu Schantilovi můj vzkaz?“ zeptal jsem se mírumilovně.

„Jaký vzkaz?“ zeptal se zápasník.

Schantilův personál mě začínal unavovat. Proč se každý člověk, který se vyšvihne, dříve nebo později obklopí armádou tupců?

„Prostě teď rychle vycupítejte zpátky a řekněte mu, že přišel vysoký chlap, který tvrdí, že nastal čas splácet dluhy, to je ten vzkaz,“ předstíral jsem vztek. „A že mu vzkazuje, ať nechá ze sklepa donést nějaké slušné jídlo a víno, protože začínám mít opravdu hlad.“

„Nikdo si na nás hubu otevírat nebude,“ nakročil si zápasník, ale jeho parták mu položil ruku na rameno.

„Pohlídej ho, vyhodit ho můžeme vždycky. Zajdu nahoru.“

Zkusit to mohli vždycky, to ano. Po deseti minutách se konečně objevil Schantil. Osobně, bez doprovodu.

„Máte volno,“ oznámil své ochrance a posunkem ji propustil.

„Neviděl jsem tě celé roky,“ pronesl, když jsme osaměli.

Nesnažil se předstírat radost. Byli jsme obchodní partneři a jeden na druhého jsme věděli tolik, že by nás to oba dostalo na šibenici – pokud bychom se nechali chytit.

„Tvůj poslední dopis jsem četl sotva před dvěma měsíci,“ poznamenal jsem. „Rostou ceny a vypadá to, že každý den.“

„Pojďme ke mně,“ řekl místo odpovědi.

Následoval jsem ho. Od doby, co jsme se naposledy viděli, Schantil zestárl. To nebyla jeho chyba, ale on současně i zpoehodlněl. Přibral, široká masitá stehna se mu i ve volných kalhotách otírala jedno o druhé, pohodlný domácí oděv v předklonu, v němž se drápal do schodů, obtahoval jeho těžký zadek.

Na druhou stranu, jeho obchodní umění, schopnost bleskově se rozhodnout a čich pro příležitost, kterými byl proslulý,

neztrácely nic na své brysknosti. I ty strmé schody zvládal kupodivu docela dobře.

„Mám pracovnu v nejvyšším patře. Ráno přijdu a večer odejdu,“ vysvětlil přes rameno.

Schodiště se vinulo podél vnější zdi a světlo dovnitř přicházelo skrz velká vitrážová okna v každém mezipatře.

Nahoře jsem se posadil do na můj vkus až příliš měkkého křesla.

„Mám rád rozhled,“ poznamenal, zatímco mi naléval víno z karafy. „Možná už nebude dobré, je tu už dlouho, moc nepiji. Za moment přinese sluha novou lahev.“

Nehty měl pěstěné, na rukou prsteny, pokud jsem to dokázal zhodnotit, výjimečné umělecké práce. Vzal jsem si sklenici, zvedl se a postavil se k oknu. Lampáři právě rozsvěceli první lampy, opravdu to nebyl špatný výhled.

Napil jsem se a rozhodl se, že počkám na sluhu. Schantil si na stůl před sebe mezitím přichystal složku s papíry.

„Tvůj kapitál roste víc než utěšeně,“ začal. „Investoval jsem ho do rizikovějších obchodů dle tvého výběru a většina z nich vyšla. Vlastně téměř všechny až na jedinou výjimku.“

Kvůli tomuhle jsem za ním nepřišel.

„Kolik je nárůst?“ přerušil jsem ho. „Oproti tvé minulé zprávě.“

„Šedesát procent,“ odpověděl nespokojeně.

Nemohl se chlubit svým obchodním talentem a vadilo mu to. Jeho chyba, měl mít připravené lepší víno.

„To je opravdu slušné,“ zhodnotil jsem.

„A co druhá oblast mých zájmů?“

Nesouhlasně zvedl pohled od dokumentů. Než stačil něco říct, přišel sluha a přinesl podnos s vínem pro mě, karafou vody, zákusky, talířem s plátky masa a bochníkem čerstvě upečeného chleba. Gestem jsem Schantilovi ukázal, ať zůstane sedět, a obsloužil jsem se sám.

„Také víno?“ zeptal jsem se.

„Jen vodu a plátek chleba, prosím.“

Jaký má smysl patřit mezi pár desítek nejbohatších lidí, být géniem ve schopnosti rozmnožovat zlato a pak jíst chleba a pít obyčejnou vodu? Svět je plný záhad, ale byla to jeho volba.

Vyhověl jsem mu.

„Seznam předmětů, které jsem pro tebe získal, je zašifrovaný. Nepamatuji si ho a bude mi chvíli trvat, než ho dekoduju.“

Schantil byl opatrný, musel být, pokud chtěl dál podnikat v téhle branži, a přitom se nechtěl nechat chytit. Nejraději by tento nebezpečný byznys, který navíc z jeho současného hlediska nepřinášel žádné velké peníze, opustil, ale kdysi dávno s mou pomocí právě díky artefaktům zbohatl. Tohle patřilo k naší dohodě.

„Kolik toho máš? Přibližně,“ zeptal jsem se a připravil jsem si přitom obložený chléb.

„Podařilo se mi sehnat spoustu věcí, ale posíláš další požadavky rychleji, než stačím plnit ty předchozí,“ řekl trochu vyčítavě.

„To je v pořádku, je mi jasné, že nemůžeš mít všechno.“

„A utrácíš za ně příšerné sumy! Mohl bys mnohem víc investovat do obchodu!“

Ted' z něj rozhořčení přímo prýštilo.

„A knihy? Je mezi nimi něco od Maantena?“

„Nevím, vůbec ty věci nečtu a názvy si nepamatuji. Ale do večera ti mohu vypracovat seznam.“

„To postačí,“ přikývl jsem.

Maantenové byli nějakým způsobem zapleteni do odstartování Velké války. Jak, to jsem netušil, protože historické prameny si protiřečily. Jisté bylo jen to, že patřili k extrémně respektovaným čarodějům, a ti nejlepší z nich byli občas označováni za hyperčaroděje. Po čemkoliv, co pocházelo z jejich pera, jsem

pátral od chvíle, kdy jsem získal pár fragmentů textu napsaného pravděpodobně Tekuardem Maantenem. Díky nim jsem alespoň vzdáleně začínal chápat principy, na jakých manipulace mocí spočívala. Fascinovalo mě to, i když z čistě teoretického hlediska. Předpokladů k čarování jsem měl stejně jako k lámání srdcí bohatých paní a dam.

„Budeš ten seznam chtít studovat tady?“

„Ne,“ odpověděl jsem s plnou pusou a v jeho očích se objevila úleva.

Maso bylo vynikající, kuchařka ho naložila do něčeho jemně pikantního, v kombinaci s nedávno upečeným chlebem jednoznačně skvělé.

„Pošli si posílíčka, nebo si ho vyzvednu sám,“ dodal jsem, když jsem dojedl. „Můžeš mi opatřit co nejlepší mapu města a okolí?“ pořádal jsem.

Jen přikývl.

Napil jsem se vína a on vody. Já byl spokojen, jak chutnala voda jemu, jsem nedokázal odhadnout, protože se tvářil zamyšleně a nepřítomně.

„Měli bychom s tím skončit,“ řekl po chvíli mlčení.

„S čím?“

„Se starými věcmi, s artefakty. Začíná být po nich sháňka. Ukrýt se před Konventem je stále snazší, ale nezaplést se s nájemnými lovci artefaktů je prakticky nemožné. Konkurence roste, pár lidí, co jsem platil, umřelo. Bylo zabito.“

„Lidé umírají,“ přikývl jsem. „Dříve nebo později umře každý.“

Podíval se na mě, jako bych prohlásil něco neslušného.

„Je na tebe vypsána odměna,“ prozradil mi.

„Na koho konkrétně?“

„Na muže, který objevil a vyloupil tajnou schránku klanu Augupů a neodevzdal nalezené věci císaři.“

„Odkud víš, že se to týká mě?“

„Přikázal jsi mi ukrýt nějaké věci, o nichž z předchozích materiálů vím, že patřily právě Augupům,“ odpověděl tiše.

„Dobrá dedukce,“ zhodnotil jsem.

Tahle novinka znamenala, že můj bývalý zaměstnavatel zjevně změnil názor a rozhodl se, že není s prací, za kterou mi zaplatil, spokojen. Proč, to mi bylo záhadou. Dohodu jsem dodržel do puntíku.

„Víš něco bližšího? Kolik za mě nabízejí?“

Jen zavrtěl hlavou.

„Není to veřejně vypsána odměna, oslovili jen nejlepší lovce odměn.“

„Díky za zprávu,“ řekl jsem. „Půjdu, ještě musím zařídit spoustu věcí.“

„Jistě,“ přikývl. „Dodám ti ten seznam raději na obvyklé místo.“

„Co žena, děti?“ nadhodil jsem už vestoje.

„Není na to čas, moc práce.“

Příliš zaměstnán vyděláváním peněz na to, aby si založil rodinu...

Mlčky mě doprovodil až ke dveřím, jimiž jsem se do jeho paláce dostal. Nepřestával jsem přemýšlet nad tím, co Schantil vlastně ze života má. Proč tak úporně obchoduje? Proč tak úpěnlivě hromadí a zmnožuje majetek? Některé záhady člověk prostě nerozlouskne.

Na ulici jsem nasadil rychlé tempo, předešel dvojčlennou hlídku, na křižovatce zahrnul doprava, vmáčkł se do úzké boční uličky a tam jsem zůstal. Lehce podnapilý muž v dobrém oblečení mě vůbec nezaregistroval, protáhl se kolem a dál si to vrávoral vpřed váben bůhvíčím. Možná vidinou další sklenky někde v dobré restauraci. K pouliční lampě osvětlující křižovatku

dorazil současně s hlídkou. Oba muži mu věnovali zběžný pohled a nechali ho být. Tady, v jedné z těch nejlepších čtvrtí města, nebylo zřejmě nic výjimečného potkat bohaté opilce. Ještě chvíli jsem čekal, ale vypadalo to, že mě nikdo nesleduje. Ani jsem to nepředpokládal, ale vzhledem ke skutečnosti, na jakou práci jsem se chystal a kdo byl mým zákazníkem, jsem nechtěl zanedbat jedinou maličkost.

Pokračoval jsem dál křivolakou těsnou uličkou. I když bylo jasno, úzkým pruhem oblohy sevřené čelistmi kamenných fasád pronikalo jen mimimum světla, občas jsem se musel spoléhat víc na hmat než na oči. Jak tudy vůbec ten opilý chlap prošel? Naštěstí to netrvalo dlouho a vynořil jsem se opět na normální ulici. Zhruba jsem tušil, kde se nacházím, a už na další odbočce jsem se zorientoval úplně. S Brahmem, svým druhým obchodním společníkem, jsem se potřeboval setkat co nejdříve, aby se v tom nepravděpodobném případě, že by spolu se Schantilem navázali obchodní styky, nestačili domluvit na společném postupu.

Brahm vlastnil několik restaurantů, hostinců, hospod, putyk a náleven, seřazeno sestupně podle společenského žebříčku. Vždy tvrdil, že obchodu nejvíc prospívá, když se vyhýbá svým nejluxusnějším podnikům a zdržuje se v těch horších. Také ale říkal, že na zaplivané nálevny už nemá žaludek. Možná právě proto kazil pověst konkurenci tím, že u ní utrácel peníze jako zákazník a občas si její luxusní provozovny vybíral za hlavní stan, kam si zval podezřelé obchodní partnery a uzavíral obchody. Nevěděl jsem, zda to myslí vážně, možná jen rád měnil prostředí. Prošel jsem dvě hospody, než mě po mém opatrném dotazování nasměřovali k Hebké agávi. Divný název, Brahm pro ně měl slabost.

Místo vývěsního štítu visel na řetězu obrovský uschlý kaktus, zdařile mu sekundovaly chatrné, stokrát vyspravované dveře. Zřejmě jimi vyhazovali návštěvníky tak často, že jim nestály za pořádnou opravu. Vstoupil jsem, zarazilo mě, jak je sál malý.

Pak jsem si uvědomil, že malé je pouze centrální prostranství se čtyřmi stolky, po stranách se nacházely hluboké, vysokým dřevěným pažením ohrazené kóje. Před jednou postával na pohled sešlý chlapík s rukama utopenýma v hlubokých kapsách neforemného kabátu, aby se nenudil, dělal mu společnost metrák a půl těžký mastodont mé výšky. Vlasy měl sčesané dozadu a připláclé k lebce, až se leskly jako přílba, pohotově po pravé ruce stál na kosé hlavici dřevěný obušek. Vypadalo to, že pokud jsem hledal trable, přišel jsem na správné místo. Také to vypadalo, že tohle je ta správná kóje.

Jedna z vedlejších byla prázdná. Usadil jsem se v ní a čekal, až si mě obsluha všimne. Od sousedů jsem neslyšel nic, i když jsem se snažil. Snad jen občasné klepnutí poháru stavěného na desku stolu.

„Přežete si?“ číšník měl místo hlavy kulečnickovou kouli i nos vypadal zatlučený dovnitř, aby nevyčníval.

Obsluha na úrovni, ale aspoň jsem nijak nevybočoval z místního normálu.

„Víno. To nejhorší, co máte. Ale doneste ho vedle se slovy: Takové patoky bys prodávat neměl, protože jednou ti nějaký nespokojený zákazník podřeže krk.“

Číšník si mě chvíli pochybovačně měřil. Položil jsem před sebe na stůl zlaták, a to ho přesvědčilo.

„Je to vaše věc, pane, upozorním, odkud ten vzkaz přichází,“ ušklíbl se a shrábl minci.

Brahm se objevil zanedlouho a ve chvíli, kdy mě spatřil, mu vrásčitou tvář prořízla jizva úsměvu.

„Už jsem si myslel, že celá ta léta obchoduju s duchem,“ řekl místo pozdravu.

„Zato tobě se daří dobře,“ zkonstatoval jsem.

„Jo,“ zasunul se za stůl. „Hodně piju, jím, žen se nestraním, obchody pomalu přenechávám mladším...“

Opět ten úsměv, který věkem a tvrdými zkušenostmi sežvýkané tváří dodal alespoň část lidskosti.

Posadil se, barman přinesl jeden pohár, zaprášenou láhev s voskem zakapanou zátkou a čerstvý korbel piva.

„Vyplatí se dobře naladit obchodního partnera,“ vysvětlil Brahm.

Starý gangster sám zabil spoustu lidí, ještě víc jich přikázal zabít, ale současně si dokázal užívat a dobře se s ním mluvilo.

„Máš problémy,“ začal, sotva jsme se napili.

Jen jsem nadzvihl obočí.

„Někdo na tebe vypsál odměnu.“

„Na koho?“

Mávl rukou.

„Už se nepamatuji. Popis byl špatný a nepřesný, ale podle výčtu věcí, které tam byly uvedeny, je mi jasné, že jsi to byl ty. Velkou odměnu.“

„Kolik?“

„Dvacet pět tisíc ve zlatě nebo smaragdech, prý podle přání.“

Zapůsobilo to na mě. Ta částka na mě zapůsobila. Konečně jsem začínal být slavný.

„Kdysi bych vlastní matku podřezal za zlomek takového pokladu,“ zabručel.

Nebyla to výhrůžka, přesto jsem si najednou přesně uvědomoval, kde mám který nůž, kolik mužů je v sále, kteří z nich patří k Brahmovi a čím asi mohou být ozbrojeni.

„A dnes?“ nadhodil jsem.

Jízva bezkrevných rtů se opět otevřela. Brahm se na stará kolena nějak často smál.

„Dnes už jsem starý, bohatý a nepotřebuji každý zlaták, který můžu vydělat. Pětadvacet táců mi nestojí za námahu, počkám, až tu odměnu ještě zvednou. Ta zpráva už je hezkých pár měsíců stará,“ doplnil a vypadal pobaveně.

Převezl mě – dostal mě do střeheu. Možná trochu nebezpečná hra, ale očividně ho bavila.

Nevěděl jsem, zda mluví pravdu, nebo lže, ale dnes mi od něj nebezpečí nehrozilo. A vzhledem k době od vyhlášení prémie na mou hlavu a nedostatku informací, které lovci odměn měli k dispozici, jsem se neobával, že by mi byl někdo jiný na stopě.

„Máš pro mě něco?“ zeptal jsem se.

„S tebou je radost obchodovat,“ řekl a napil se. „Roky mě zásobuješ dobrým zbožím, žádáš jen nízký profit a teď se zeptáš, máš pro mě něco,“ zašklebil se. „Knihy, spousty knih, kterým nerozumím ani zbla, ale v titulech mají slova z tvého seznamu.“

„Tak to je dobře. Ve skladišti?“

„Jo, řeknu ti kde a zařídím ti tam místo, kde se jimi můžeš prohrabat. Nebo si je odnes, kam chceš,“ dodal, když viděl mé zaváhání.

Objevil se číšník s vývrtkou, jednoduše ji položil na stůl a vzdálil se. Obsluha nic moc, ale zase diskrétní. Otevřel jsem si láhev, nalil na tři prsty do kameninového poháru a usrkl.

„Ehm,“ málem jsem vytřeštil oči. „Tohle jsi vzal kde?“

Brahm se rozesmál na celé kolo, až mu vhrkly slzy do očí.

„Já věděl, že tě převezu. Z císařových sklepů. Přimo z císařových sklepů, chlapče. Dnes je to dva nula pro mě!“

Za tu láhev jsem mu prominul i předchozí hrátky. Věděl jsem, že tuhle si beze spěchu vychutnám. Nějakou dobu jsme seděli a mlčeli. Kromě artefaktů a dodávek zboží, které jsem mu občas zprostředkoval, nás toho mnoho nespojovalo. Nebo spíš, nechtěli jsme se jeden druhého vyptávat, co děláme, abychom nebyli nezdvorní. Zločinecký společenský protokol může být stejně komplikovaný jako ten šlechtický.

„Jo,“ luskl prsty. „Mám novou nabídku na nějaké tři knihy, myslím, že se podobají těm, které chceš nejvíc. Něco jako Principy magie nebo Bazální manipulace, přesně se už nepamatuji.“

Stejně jako Schantil i Brahm pro mě pátral po textech, z nichž bylo možné pochopit základní pravidla a postupy pro manipulaci mocí, dobrat se porozumění zákonitostem platným pro tvorbu kouzel, zaklínadel, pro jejich instalaci a propojení s fyzickým světem. Prostě lidově řečeno pro čarování. Většina z toho, co zůstalo po třech stoletích dělících nás od éry mágů, byly artefakty, obvykle vyhaslé nebo poškozené a nefunkční. Pokud už se čas od času podařilo objevit artefakt, který v sobě skrýval nějakou moc, nevědělo se, co s ním, a k poznání docházelo jen náhodou, často za cenu ztrát na životech. O dávnou minulost jsem se zajímal prakticky celý život a začal jsem s tím dlouho před tím, než jsem utekl z paláce svého otce. Postupně jsem se od studia starých svazků v knihovnách dostal k příležitostnému sbírání střípků znalostí ve starých sklepeních, katakombách, kryptách a všude, kde se daly najít pozůstatky minulosti. A díky tomu jsem vytipoval několik svazků, které mohly vyplnit základní mezery ve znalostech magie a jejího ovládnutí.

„Máš nabídku?“ zopakoval jsem. „To znamená, že požadovaná cena byla tak vysoká, že jsi ji nemohl zaplatit?“

Brahm v mém jménu operoval sumami, které stály daleko mimo představu většiny lidí, a za obstarané předměty jsem mu platil hlavně informacemi a zprostředkováváním kontaktů. Chtěl vydělat víc? To by mě překvapilo, považoval jsem ho za člověka, který si dobře uvědomuje, že maximální zisk v krátkodobém horizontu není vždy to pravé.

„Ne,“ zavrtěl hlavou. „Problém je v tom, že kupec za knihy nežádá peníze, ale meč.“

„Meč všem hlavy dolů?“ nadhodil jsem a napil se.

Císař měl výtečně zásobené sklepy a tohle víno – jeho bohatou plnou chuť jsem cítil na patře déle, než jsem považoval za možné, a když konečně odezněla, myslel jsem na další lok, abych dál zjišťoval, co všechno se v nápoji skrývá.

Starý požitkář Saxmundsen své choutky uspokojoval na té nejvyšší úrovni.

„Nemyslím, že věří na pohádky,“ odpověděl po dlouhé pauze Brahm. „Vyjadřoval se poměrně přesně. Řekl, že chce zbraň ze stejné doby, jako jsou jeho knihy, popsal způsob zdobení a také řekl, že ten správný meč pozná, až ho bude držet v ruce. Víc ti ale v tuto chvíli neřeknu, tak dalece jsem se o to nezajímal. Popis meče dodám později.“

„Možná se vyzná víc, než dává najevo,“ přemýšlel jsem nahlas.

„Nebo je blázen,“ navrhl Brahm a odložil korbek. „Máš nějakou takovou věc?“

„Snad. Viděl jsem pár zbraní pocházejících z prvních desetiletí po Velké válce. Magie se ještě používala, ale lidé jí postupně přestávali rozumět. Některé z nich jsou zvláštní, a když je držíš v ruce, máš z nich nepříjemný pocit. Smluv mi s ním schůzku.“

„Kde tě najdu?“

„Zítřka nebo pozítří se tady zastavím, nech mi vzkaz.“

Chápavě přikývl.

„Musím, povinnosti volají,“ zvedl se.

„A je ta tvá povinnost hezká?“ zeptal jsem se.

„Záleží na vkusu. Je mladá a nevinná, a to stačí.“

„Nemyslím si, že by se s tebou scházela jakákoliv nevinná žena,“ prohodil jsem s vážnou tváří.

Brahm se zakřenil.

„To máš pravdu. A možná není ani tak mladá, jak se tváří, ale je to děsná zábava.“

Naznačil jsem přípitek na rozloučenou a osaměl s lahví vína. Nebyla to špatná společnost, to opravdu ne, ale užil bych si ji ješ-

tě mnohem víc, kdybych se nemusel zabývat celou záplavou myšlenek. Práce pro Wickera, teď možnost získat něco, po čem jsem pátral léta. Nesměl jsem udělat chybu, protože tady nebylo tak jednoduché ztratit se jako někde v pustině daleko od Vnitřní říše.

Začátek štvance

Jeho Excelence, velkovévoda Varatchi, seděl ve svém oblíbeném křesle ve studijním salóнку, za zády mu plápolal oheň, místnost osvětlovaly a zútulňovaly olejové lampy, každá umělecké dílo zavěšené na stylizovaných olivových ratolestech z leštěného bronzu. Police s knihami dosahovaly až ke stropu, posuvné schůdky pro knihovníka stály před oddílem věnovaným historickým politickým studiím a jejich mramorové stupně se ve světle růžově leskly. Varatchi neměl při studiu rád vyrušování a i z nejvyšších polic si knihy vytahoval sám. Přestože už dávno překročil šedesátku, neměl s výškami a závratí problémy. Podobně jako k jeho předkům i k němu byl čas milosrdný a někteří z jeho okolí tvrdili, že roky se mu počítají jen dvoutřetinovým dílem, jiní zase, že zná tajemství, když už ne věčného, tak alespoň stovky let dlouhého života. Nic z toho nebyla pravda, jen představoval typického muže svého rodu – byl vysoký, hubený, pohotový a dlouhověký.

Odtrhl oči od textu, který právě studoval, a odsunul knihu dál od sebe ke složce z černé kůže. Foliant byl psán dávno mrtvým jazykem, který se Varatchi současně učil, a čtení ho unavovalo. Navíc ho vyrušovali dva strážníci u dveří – jeho osobní ochranka. Jejich přítomnost ho nutila být stále ve střehu. Zůstával ve střehu v blízkosti jakékoliv lidské bytosti, což mu několi-

krát zachránilo život, na druhou stranu to bylo občas unavující a nepohodlné. Ti dva pro něj pracovali už pět let a za tu dobu museli zasáhnout jen dvakrát. Přesto nevěděl, jak se jmenují, považoval to za zbytečné. Vyššímu říkal Sal, menšímu a ramena-tějšímu Del, tak jako svým předešlým strážcům. K identifikaci to stačilo.

Chvíli trvalo, než si muži všimli, že je jejich zaměstnavatel sleduje. Nespěchal na ně, jen si je zamyšleně měřil.

„Za chvíli přijdou dva muži. Starší a mladší. Toho mladšího na místě zabijte. Je vám to jasné?“ řekl, když mu oba věnovali plnou pozornost.

Ani jeden z nich nevypadal překvapeně.

„Ano, pane,“ odpověděli dvojhlasně.

„Bude ozbrojen?“ zeptal se Sal po chvíli.

„Nevědí, že jsem vám přikázal zabít ho. To by vám mělo stačit. Nebo ne?“

„Samozřejmě, stačí to, pane.“

Varatchi prohnul úzké rty do náznaku úsměvu. Zpoza dveří zazněly rozvázně se blížící kroky. Pohodlněji se usadil v křesle a čekal na představení. Po jeho rozkazu se atmosféra v salóнку změnila, vznášel se v ní příslib smrti.

Kroky se zastavily, sluha nejprve tiše, potom o poznání hlasitěji a nakonec důrazně zaklepal a po krátké pauze otevřel.

„Pánové Ferusi a Bamegi,“ ohlásil trochu nejistě. „Bez udání původu i důvodu návštěvy.“

Varatchi jen přikývl. Nemluvil, když to nebylo nezbytně nutné, a stálý personál paláce jeho gestům dokonale rozuměl.

První vešel Ferusi, v šedých, jednoduše střižených kalhotách a volné haleně obdobného vzhledu. Prostý vzhled klamal, oděv byl ušitý z nejjemnějšího hedvábí. Za ním krácel Bamegi v obnošených kožených kalhotách, košili z nejobyčejnějšího plátna a o něco lépe vyhlížející vestě. Varatchi se s ním tváří v tvář setkal

poprvé. Byl překvapivě mladý, vlastně všichni muži pod čtyřicet let mu připadali mladí, opravil svůj úsudek. Dvacet pět, nejvýš, odhadl, na pohled na něm nebylo nic zvláštního, prostě tuctový mladý muž, jakých v každém přístavu, na každém tržišti, potká spousty. Při chůzi se trochu hrbil, před týdnem si nechal vyholit hlavu a teď ji pokrýval semišový koberec tmavých vlasů. Varatchi cítil, jak ho očekávání a napětí prostupují až do konečků prstů. Nebyl to strach, to ani v nejmenším. Schylovalo se k násilí a on byl připravit čelit mu, pokud by se nějak vymklo z rukou.

Bamegi překročil práh, ani jeden ze strážných se po něm nepodíval. Jenomže přestože se zdánlivě vůbec nepohnuli, už nestáli tak uvolněně jako předtím.

Bamegi udělal další krok, Sal tasil nůž. Nosil ho na levé straně opasku jílcem dolů, Delovi se v ruce objevila garota.

Sal neslyšně vyrazil, chtěl celou věc ukončit jediným bodnutím do ledvin, jeho partner ho sehraně jistil, pro případ, že by něco nevyšlo.

Rychlost bodající ruky způsobila, že látka rukávu zašustila, to už ale byl Bamegi v pohybu. Ukročením a rotací trupu se vytočil téměř o sto osmdesát stupňů, letmým dotykem hřbetu ruky vychýlil útočící paži a pak zasadil tři bleskové údery hrnou dlaně i pěstí do loketní jamky, na spodní žebra a poslední do krku. Ani jeden z nich nebyl nijak silný, ale dohromady způsobily, že Sal pustil nůž a zřítel se na zem. Del už stál své oběti za zády a přehazoval ninjovi strunu přes hlavu. Jenomže Bamegi, jako by nějakým zázrakem o jeho přítomnosti věděl, dál pokračoval v rotaci, přitom poklesl až na koleno, překulil se na bok, a než jeho protivník stačil zareagovat na změnu situace, zasáhl ho kopem rovnou do slabín. Del hekl a skácel se k zemi. Ještě než dopadl, držel Bamegi jeho hlavu v dlaních a trhnutím zleva doprava mu zlomil vaz.

„Bravo,“ ocenil suše Varatchi.

Bamegi se postavil, mrtvole nevěnoval jediný pohled, pouze zkontroloval, že druhý osobní strážce je stále neschopný boje.

„To byl test?“ zeptal se klidně.

„Připravil jste ho na to? Odhadl jste, že bych mohl zkusit něco takového?“ ignoroval Varatchi otázku a obrátil se na vůdce ninjovského klanu.

„Předpokládal jsem to, ale nevaroval jsem ho. Muž, kterého chceme zabít, je víc než schopný. Musí po něm jít jen ten nejlepší.“

Sal se snažil postavit, ale nedařilo se mu to, stále otřesen lapal po dechu.

„Zabijte ho,“ rozkázal Varatchi a podíval se na Ferusiho.

Ten se sklonil ke sténajícímu muži a téměř otcovsky mu pozvedl hlavu. Vypadalo to, jen jako by se ho dotkl na spáncích, strážce však najednou ochabl – mrtvý.

„Velmi působivá technika.“

Ve Varatchiho hlase se objevilo uznání.

„Na pohled možná, ale její trénink je náročný a v boji nepřináší podstatné výhody. Spíš čistě asasinská technika,“ zkonstatoval starý ninja. „Nechtěl jsem vám zakrvácet podlahu, když už to neudělal Bamegi.“

Ferusi opatrně položil bezvládné tělo na podlahu a napřímil se.

„Ten test vás stál dva lidi. Každý jiný by to označil za plýtvání, ale to u vás nepředpokládám, Excellence.“

Varatchi si dovolil pousmání. Ferusi svou poznámkou zjišťoval, zda se jeho přístup k lidským zdrojům nějak změnil.

„Zpohodlněli, Salovi dokonce začínalo růst břicho. Malá cena za zvýšenou morálku a osobní nasazení mých lidí.“

„Ano, o zbraně je třeba starostlivě pečovat, jinak zrezaví,“ souhlasil starý ninja.

„Přejdeme k hlavnímu důvodu vaší návštěvy,“ změnil téma Varatchi. „Posaďte se,“ ukázal na dvě židle a sám zůstal v křesle.

„Už jste se seznámili s Koniášovou složkou a já chci slyšet váš názor. Obou.“

Bamegi počkal, až si Ferusi vybere místo, a teprve potom se sám posadil. Ruce si položil na stehna, pohledem zaletěl ke svému veliteli a dostal nevyřčený rozkaz, ať zahájí rozbor.

„Ten materiál je sbírán po řadu let a z některých záznamů vyplývá, že ho začal pořizovat muž, který si později Koniáše najmul,“ začal.

Varatchi nepovažoval za nutné komentovat zjevné.

„Je to velmi nebezpečný muž, a to jak osobně – vynikající šermíř, zápasník a bojovník s nožem, tak i organizačními schopnostmi. Udělá všechno pro to, aby se vyhnul nadměrnému riziku, současně je však schopen ho podstoupit, když není zbytí. Miluje život, ale nebojí se zemřít.“

„To je ta nejnebezpečnější kombinace, jaká existuje,“ podotkl Ferusi. „Takoví muži dávají vznik legendám.“

Pohlédl na Varatchiho, zda nějak nevyjádří nesouhlas, ale velkovévoda připomínal víc sochu než živého člověka.

„Z čeho konkrétně jste usoudili, že miluje život?“ zeptal se po chvíli ticha zamyšleně.

„Jako nedobrovolný odvedenec se pod vedením generála de Glowa účastnil nepovedené invaze přes FewGhaku. Dal jsem si tu práci a vyhledal několik veteránů, kteří přežili. Shodou okolností dva z nich žijí ve Fenidongu.“

„Ah, ta politováníhodná záležitost s hrabětem,“ vybavil si Varatchi okamžitě aféru, která málem ohrozila císařovo postavení.

„Všichni, co přežili, za to vděčí právě Koniáší. Pomohl jim dostat se z džungle a sám tam zůstal se šíleným de Glowem. A několik let poté zařídil knižní vydání zápisků doktora Gaus-

ta, který tam také zahynul,“ pokračoval Bamegi. „To je jednání muže, který má v sobě život a smrt v rovnováze.“

„Každý je smrtelný,“ pronesl suše Varatchi.

Bamegi se odmlčel, jako by nesouhlasil, místo něj promluvil Ferusi.

„Bezpochyby, pane. Jen některé je obtížnější zabít než jiné. Už jsi skončil?“ zeptal se mladého ninji.

Ten zavrtěl hlavou.

„Ne. Domnívám se, že do složky byly záměrně přidávány informace, které nás mají svést ze stopy.“

To Varatchiho zaujalo.

„Myslíte, že mě mí agenti podvádějí? Spolupracují s tím, tím Koniášem?“

„Ne, spíš bych řekl, že on sám kolem sebe šíří pavučinu dezinformací, které ztěžují jeho identifikaci. Například jeho vzhled. Složka obsahuje několik naprosto odlišných popisů od muže atletického vzhledu střední výšky až po metr devadesát vysokého a sto dvacet kilogramů těžkého zápasníka. A některé ty popisy jsou poměrně přesné, pocházejí od někoho, kdo se umí dívat. Taky je nutné vzít v úvahu, že Koniáš musí být velmi bohatý – vzhledem k tomu, v čem všem měl prsty. A zlato je velmi nápomocné, když je třeba rozšířit falešné zprávy.“

„Je to tak,“ souhlasil Varatchi. „A veteráni, které jste objevili?“

„Je to dávno a ti muži byli tehdy nemocní, vyčerpaní. Mnoho si toho nepamatují.“

Rozhovor umlkl, tři muži seděli obklopeni knihami, ani jeden se nepohnul, ani jeden necítil nutnost bez důvodu přerušovat nastalé ticho. Tlusté zdi paláce nedovolily proniknout dovnitř žádnému zvuku, plameny hořely naprosto klidně, zka-meněle v okamžiku.

„Jedna věc mi není jasná, pane,“ řekl nakonec Bamegi a podíval se Varatchimu do očí.

„Jak ho najdeme? Umím stopovat lidi, jsem v tom nejlepší, ale ten muž je jako duch a svět je obrovský. Bez dalších informací ho nenajdu, i když se budu snažit celý život.“

Varatchi pohlédl na Bamegiho se zájmem. Málokdo z jeho lidí mu takhle přímo dokázal říct, že něco nejde.

„Ferusi?“ oslovil tázavě klanového vůdce.

„Má pravdu, Excellence.“

„Já vím,“ souhlasil Varatchi. „Co je vášní toho muže? Co ho přitahuje?“ položil otázku.

„Muž má obvykle mnoho vášní,“ odpověděl opatrně Bamegi.

„Má rád víno a je velmi, velmi zvědavý,“ odpověděl tentokrát Ferusi. „Zvědavost se táhne jeho životem jako červená linka. Mnohokrát riskoval život, aby se něco dozvěděl.“

„Ano, přesně,“ přikývl Varatchi a do jeho hlasu se poprvé vkradla stopa vzrušení. „Je zvědavý, studuje historii epochy čarodějů, zajímá se o magické artefakty, o Velkou válku a všechno, co s ní a s magií souvisí.“

„Jenomže ani to nám nepomůže. Staré zapomenuté archivy může hledat tady právě tak jako na západním pobřeží nebo v Gutawské poušti. Před Velkou válkou žilo na světě pětkrát tolik lidí než dnes a magie byla všude,“ odpověděl Bamegi.

Byl lépe informovaný než většina císařových poradců, musel ocenit Varatchi. A přesně to potřeboval – co nejkvalitnější nástroje k prosazení svých zájmů.

„Podívejte se na tohle, pánové,“ předklonil se a přesunul složku z černé kůže mezi Ferusiho a jeho žáka.

Starý ninja ji opatrně otevřel a zaklonil se, aby dopřál svým očím příhodnější vzdálenost na čtení.

„Jedná se o seznam náradí, které mělo být dopraveno do Demosu – nouzového skladiště klanu Maaterenditů k rukám mistra K. Chatua,“ přečetl opatrně. „A také o seznam věcí, které měl tehdejší velitel dodat do hlavní klanové citadely. Jenomže tato

listina se nikdy nedostala k plánovanému adresátovi, protože podle razítka byl kurýr zajat přeřadovým oddílem Arghotů. Ale mohu se mýlit. Ve staré saxpoltištině nejsem příliš zběhlý.“

„Je to přesně tak,“ přikývl Varatchi.

„Z celého dokumentu vyplývá, že se jednalo o nouzovou základnu a sklad maskované jako obyčejná zemědělská osada.“

„Návnada,“ odhadl Bamegi.

„Ano. Ze seznamů se dá usoudit, že mistr Chatu měl ve svém opatrovnictví několik extrémně cenných předmětů zajímavých pro každého lovce artefaktů. Jinými slovy, tahle listina popisuje poklad, po kterém bude toužit každý, kdo se o něm dozví.“

„Ten Koniáš je, řekl bych, velmi dobře informovaný,“ zamyslel se Ferusi, „pokud je někdo schopný odhalit podvrh, je to právě on.“

Varatchi přikývl.

„Celou akci připravuji už dva roky. Vycházím z dokumentů objevených v císařských archivech. Demos opravdu existoval, nacházel se někde v Randské pahorkatině. Nechal jsem ty informace pouze *zpřesnit a upravit* tak, aby se pro lovce artefaktů staly zajímavějšími. Pak jsem je vrátil do archivů a na místa, o nichž jsem předpokládal, že budou dříve nebo později prohledána pátrači. A nedávno past sklapla. Právě jsem se dozvěděl, že se našel vážný zájemce o některé z věcí, které podle tohoto seznamu,“ ukázal na složku, „stále čekají v zapomenutém skladu Materenditů na nového majitele.“

„A my doufáme, že bude do celé věci zaangażován právě Koniáš,“ dokončil Bamegi.

„Je nejlepší. V dalších textech, které, pokud jsou dobří, objeví, jsou zmínky o bezpečnostních systémech instalovaných pro nenechavé zvědavce.“

„Stalo se to už před staletími,“ připomněl Bamegi.

„Čarodějové plánovali na generace dopředu,“ zareagoval Varatchi.

„Chápu,“ zaklonil se v židli Ferusi. „Já žádnou Randskou pahorkatinu neznám, pouze Randské močály. Někdy se tak označuje severozápadní cíp Hnědé bažiny.“

„O tu právě jde. Klima se od Velké války změnilo a pahorkatina se změnila na bažinu,“ souhlasil Varatchi. „Vede skrz ni kupecká stezka. Není příliš frekventovaná, protože velké karavany se mokřadům raději vyhýbají a obcházejí je. Neměl by pro vás být problém odhalit někoho, kdo se bude až příliš zajímat o Hnědou bažinu.“

„Neměl,“ souhlasil Bamegi.

Varatchi nic dalšího neřekl a oba ninjové pochopili, že sezení je u konce. Současně se zvedli a zamířili ke dveřím.

„Řekněte dveřníkovi, ať sem pošle někoho pro ty mrtvé,“ dostali na odchodu ještě poslední rozkaz.

Na chodbě se střetli se spěchajícím mužem ve zlatem zdobené livreji.

„Nesu stížnost na sira Lakela Lumbiho. Řádně projednanou a schválenou u Saxpoliského soudu rodu Varatchiů,“ slyšeli, jak oznamuje u dveří.

„Tady bych si na šlechtice s tak dlouhým rodokmenem raději nestěžoval. Většinou se to nevyplácí,“ poznamenal stručně Bamegi, aniž by zvolnil krok.

Rozdíl mezi šlechtici a lidmi bez uznaného původu se na území Vnitřní říše dodržoval mnohem pečlivěji než jinde.

„Lakel Lumbi je blázen. Zabíjí pro potěšení a má na kontě už pět lidí,“ prozradil Ferusi.

Pro něj byla znalost politiky, zákulisních pletich a osobních vztahů mezi mocnými hlavní náplní práce – a předpokladem pro prosperitu celého klanu.

„To není tak mnoho,“ poznamenal Bamegi, když procházeli

kolem dveřníka do části paláce určené pro služebnictvo. A pak vjezdem pro zásobovací vozy ven. Varatchi je nenutil dodržovat inkognito, ale bylo vhodné na sebe zbytečně neupozorňovat.

„Pět lidí z jeho vlastních společenských kruhů,“ zpřesnil starý ninja. „Všechny v soubojích. Jsem zvědavý, kdy ho někdo nechá zabít.“

„Proč to ještě neudělali?“

„Kvůli rovnováze. Lakel Lumbi je blázen, ale jeho příbuzní nikoliv. Vládne značným majetkem, i když se o něj nestará. Až umře, bude nutné ho rozdělit, a to naruší šlechtické mocenské status quo. Nikdo po tom zatím příliš netouží.“

Dva dny mi trvalo obejít všechny lidi, se kterými jsem udržoval obchodní vztahy, zjistit, co je nového a jaké zásilky dorazily. V několika velkých městech císařství a několika dalších na území kupeckých států pro mě pracovali lidé skupující podle mých pokynů všechno zajímavé. Jiní pak zajišťovali transport do připravených skladišť. Bylo to nutné bezpečnostní opatření, abych zametl stopy před Konventem a nenechal se zbytečně okrádat od jiných případných zájemců. Každá zastávka na takovém místě se pak měnila v hru na překvapení. Většinou šlo jen o veteš, zbytečné věci, které se tvářily zvláště, padělky, neúčinné věci, občas však v mé rybářské síti uvízl opravdu zajímavý artefakt.

Celé tohle plošné pátrání stálo spoustu peněz a uvědomoval jsem si, že mě překupníci berou na hůl, kde můžou, ale nemusel jsem šetřit. Občas jsem dokonce dalším odprodejem i něco vydělal. Tentokrát jsem získal jen pár více nebo méně zničených archiválií, z nichž nejzachovalejší byly neúplné zápisy týkající se fungování ekonomik čarodějných klanů. Šlo o na pohled nezajímavé informace, ale to jen na první pohled. Právě jejich rozborem se člověk mohl alespoň částečně do-

zvědět, jak svět před Velkou válkou doopravdy fungoval. Do setkání s lidmi z Rumělkového klanu mi zbývaly ještě tři dny. Do té doby jsem vzhledem k nedostatku dalších informací neměl co na práci, proto jsem si mohl dovolit komfort nerušeného studia starých záznamů. K tomu jsem ale potřeboval klid – pokoje v hostincích, které jsem si pronajal, byly pro trvalé bydlení poněkud hlučné, a hlavně představovaly první kouřovou clonu pro případ, že by po mně někdo začal pátrat. Než se pustím do práce pro čaroděje, chtěl jsem si odpočinout, pořádně naplnit své propadlé břicho – hledal jsem klidný rodinný penzion se slušnou kuchyní specializující se na dlouhodobé ubytování hostů. Uvědomil jsem si, že se na následující tři dny opravdu těším.

Zastavil jsem se na tržišti, koupil si horký piroh plněný masem a sledoval okolní mumraj. Mezi nakupujícími a prodávajícími korzovali vojáci udržující pořádek, nebo alespoň se tak tvářící, prodavači vybíhali od svých pultů a snažili se nalákat potenciální klienty, zákazníci přecházeli od jednoho stánku ke druhému. Někteří s košíkem, ti, co obstarávali potřeby pro velké bohaté domácnosti, s vozíky. V zdánlivém zmatku panoval řád odrážející proměnlivá pravidla života, chaos soupeřící s pořádkem, život kypící pod širou oblohou.

Mým směrem zamířila dvojice vojáků, raději jsem se přesunul o kus vedle mezi řady obchodníků s masem. Přestože bylo poměrně chladno, na plátech hovězího a vepřového přes veškeré snahy prodavačů hodovaly mouchy, ale nikomu to příliš nevadilo. V proutěné ohradě se mačkaly slípky, ve vedlejší pištící podsvinčata a ještě o kus dál šplouchaly v kádi živé ryby. Podle baňatých tvarů jejich těl nežily v proudící řece, ale ve stojatých vodách nějakého rybníka nebo jezera. Odposlechl jsem, že úlovek pochází z Matského jezera, to znamenalo, že prodavač musel vyjždět hodně brzy, aby se na trh dostal v tuto hodinu.

Vzpomínal jsem, co si vybavuji z místního zeměpisu. Jezero leželo nějakých patnáct dvacet kilometrů daleko směrem na jihovýchod a ve vlhkých letech se Hnědá bažina rozšiřovala až k jeho severozápadnímu okraji.

„Je libo prasátko, paní?“ nabízel jeden z prodavačů. „Na místě vám ho zabiju a vyvrhnu,“ lákal zákazníci. „Podívejte, jak jsou hezká, vykrmovaná na kukuřici,“ lákal prodavač procházející zákazníci.

Byla to starší žena zahalená do široké našasené sukně a halenky, která výšivkou napodobovala šněrovačku. Napodobovala, a to bylo všechno. Dobu stáhnutého pasu a ňader přetékaících přes výstřih měla už pár desítek let za sebou. Prodavačova nabídka ji zaujala.

„Kolik že za něj chcete?“ zeptala se.

Hlas měla hluboký a lehce zastřený, řezníkovi se zajískřilo v očích. Teď na ně oba čekala zábava – dohodnout se na ceně, se kterou budou spokojeni. Dojedl jsem piroh a zase se přesunul o kus dál. Tohle divadlo se mi nikdy neomrzí, právě naopak, čím jsem starší, tím víc se mi líbí. Já ale sháněl ubytování a prasata, ovce ani dobytek se ve městě nechovaly, to znamenalo, že nejsem na správném místě. Mezi prodavači látek, rohoží a dřevěných nádob jsem měl větší šanci, že se doptám.

„Almužnu, dejte mi drobný peníz, prosím,“ zkrřížil mi cestu žebrák.

Belhal se o berli, chyběla mu jedna noha a kdesi v průběhu let přišel o zrak.

Sáhl jsem do kapsy, nahmatal pár stříbrňáků a nasypal mu je do dlaně.

„Užij je ve zdraví a neděkuj.“

Obešel jsem ho a vzdálil se dřív, než stačil cokoliv říct. Nemám rád děkování.

U dalšího stánku jsem oslovil muže nabízejícího dřevěné nádoby.

„Sháním ubytování. Skromné, pohodlné, s jídlem.“

Prohlédl si mě od očí až po špičky u nohou, pak jen zavrtěl hlavou a začal mě ignorovat. Byl v tom tak přesvědčivý, že jsem se musel ujistit, zda stále existuji. Jako herec by si určitě vydělal víc než jako prodavač. Jeho odmítnutí jsem se nedivil, nejsem typ, který by si rozumný člověk vzal dobrovolně na byt a stravu, i když platím víc, než je obvyklé. Ale kdo nic nezkusí, nic nezíská, a poptával jsem se dál. Po jedenáctém neúspěšném pokusu mě to přestalo bavit. Vypadalo to, že budu muset vzít zavděk penzionem inzerujícím služby prostřednictvím vývěsních štítů, což znamenalo, že budu vystopovatelný snadněji, než bych si přál.

Rozhlédl jsem se, abych našel nepohodlnější cestu z přeplněného tržiště. Ranní chlad ustoupil polednímu teplu, náměstí pulsovalo lidmi, cinkání zvonků, pokřikování, rachot řehtaček upoutávajících pozornost se spolu s vůněmi a pachy sléval do jedinečného koktejlu, který umí vytvořit jen velké množství lidí namačkaných na omezenou plochu. Slunce stále ještě mělo dost síly na to, aby přes den prohřálo zemi. Za pár týdnů tomu bude jinak, ale tržiště bude stejně přeplněné, snad jen účastníci představení víc prokřehlí. Doufal jsem, že v té době už budu úplně jinde, nerad jsem zůstával déle na jednom místě. Město – kotel, v němž se vaří lidské osudy, vyměním za samotu strmých svahů a horských vrcholů nebo klidnou opuštěnost fádnic vyprahlých stepí.

„Hledáte ubytování?“

Jsem vysoký a ona stála tak blízko, že jsem musel sklonit hlavu, abych se jí mohl podívat do tváře. Černé vlasy evokující havraní peří, výrazná linka rtů a černé, opatrné oči. Měla na sobě jednoduché šaty odhalující ramena. V levé ruce držela košík s nákupem, jeho váha zvýrazňovala tvar ramene a obrys klíčních kostí.

„Slyšela jste dobře,“ přisvědčil jsem.

Neusmála se, jen na okamžik silněji sevřela rty a tím zvýraznila sít drobných vrásek vybíhajících z koutků úst.

„Ubytovávám jen hosty na delší dobu. Minimálně,“ chtěla říct týden, ale slovo spolkla, „čtrnáct dní. Nabízím klid, soukromí a dobrou stravu.“

V košíku měla pár ryb, všiml jsem si, že ne těch z kádí, ale těch, co byly na tržiště přivezené už zabité. Byly lacinější. K tomu nějakou zeleninu.

„Dost toho sním. Víc, než na co vypadám.“

„Za patnáct stříbrných máte jídla, co hrdlo ráčí. Snídaně a večeře,“ upřesnila.

„To mi vyhovuje,“ souhlasil jsem.

Byla na tržišti sama a nebála se mě, na rozdíl od mnoha ostatních. Nebyl jsem si jistý, zda si dokáže představit skutečný význam slov dost toho sním, a pro jistotu jsem koupil pořádný kus hovězího, plát slaniny a tři láhve vína. Ve městech není dobré pít obyčejnou vodu, škodí to zdraví. Jistě, je možné ji převařit, ale člověk přitom vypadá jako blázen. Pivo, no, někde vaří dobré pivo, ale já prostě pivo nemusím. Víno se dá pít tak, jak je, svařené, a když už není zbytí, i s vodou – její menší množství zase tak moc neškodí.

Konečně jsme se vymanili z tlačenice okolo náměstí a v přílehlých ulicích a směřovali jsme okolo výstavních rezidencí k nejstarší čtvrti, která se nacházela na severovýchodním okraji města. Hodinu cesty pěšky daleko byl nejbližší výběžek Hnědého jezera, přes které se přepravovalo zboží do Malansku a pak dál na východ. První přistěhovalci se nemohli usadit přímo u břehu, protože země blíž jezera byla periodicky zaplavována. S tím, jak jsme se blížili k nejstarší části města, domy víc a víc připomínaly malé pevnosti, které dokázaly obstát proti útoku menších skupin nájezdníků. Všechny byly dvou až třípatro-

vé, přízemí bez oken, jen nad dveřmi úzké střílny pro přivítání nezvaných návštěvníků. Zastavili jsme se před budovou, která vznikla spojením čtyř domů postavených do čtverce. Domy nepřiléhaly jeden k druhému, spojovala je čtyři metry vysoká zeď, která se prakticky dala označit za hradbu. Nejvíc mě překvapila dokonalá kamenická práce. Dávni stavitelé sesadili rozměrné bloky s takovou přesností, že nepotřebovali maltu ani žádnou jinou výplňovou hmotu.

„Tak jsme tady,“ řekla a najednou vypadala mnohem nejistěji než na počátku našeho setkání. „Tady bydlím.“

Dům-pevnost sice působil strohým dojmem, ale do chudoby měl daleko a nepřipadalo mi, že někdo, kdo v něm žije, potřebuje patnáct stříbrných tak nutně, aby si kvůli nim přivedl nájemníka, jako jsem já.

Přistoupila k masivním dubovým dveřím zasazeným do jednolitě stěny a zabušila širokým mosazným klepadlem. Dlouho se nic nedělo. Stál jsem vedle ní a rozhlížel se. Nacházeli jsme se na samotném okraji města, ulice končila výhledem na částečně rozebranou starou hradbu, za ní se rozkládala zvlněná krajina protkaná množstvím hnědou vodou zaplněných kanálů a jezírek.

„Dnes otevírá dveře Rosemary. Slyší dobře, ale špatně chodí,“ prohodila, aby skryla nervozitu.

„Skoro jako bychom šli do pevnosti,“ nadhodil jsem.

„Starý zvyk. Bydlíme na kraji města a občas se tu potulují různí lidé.“

Konečně zarachotil zámek a má budoucí hostitelka si viditelně oddechla. Jak se z jejího obličeje vytratilo napětí, drobné vrásky zmizely, vypadala mladší a méně přísně než na počátku.

Dveře se pomalu otevřely, jako by to tomu na druhé straně dalo velkou práci. Nedivil jsem se. Nebyly zhotovené ze silných dubových fošen, jak jsem soudil původně, ale rovnou z trá-

mů ještě zesílených železnými pruty, navíc je jistily dvě závory a k nim vislá tyč zapadající do otvoru v kamenné podlaze.

Za nimi, v tmavé chodbě, do níž světlo přicházelo pouze otvory ve stropu, na nás čekala vyschlá stařena.

„Kaževič bude chtít vědět, koho sis přivedla, Liamo,“ zabručela, mně nevěnovala jediný pohled a belhala se po schodech nahoru.

„Nájemníka,“ odsekla má průvodkyně. „Až bude Kaževič platit za jídlo, co sní, nebudu potřebovat tolik peněz.“

Na to už stařena nezareagovala.

Liama zavřela dveře, zajistila obě závory a zamířila po schodech vzhůru. Pokud už by se někdo dostal přes ty dveře, pár odhodlaných obránců by mu další postup dokázalo hodně nepříjemnit. Otvory shora mohly sloužit i jako střílny, odhadoval jsem, že nějaké budou i v bočních zdech. Na druhou stranu, dopravovat veškerý proviant tímhle průchodem asi nebylo moc pohodlné. Ale možná byla někde na druhé straně domovní pevnosti větší brána.

Vystoupili jsme na střechu, vlastně rozlehlou terasu, z níž vyrůstalo další podlaží. Podle toho, co jsem viděl, se hlavní obytné prostory nacházely až v patře, dole to vypadalo na skladiště, dílny a vůbec prostory pro činnosti související s chodem většího hospodářství. Správně jsem odhadl, že domy propojené do obranného útvaru mají společný vnitřní dvůr. Dokonce se studnou. I shora se dalo rozeznat, že je hladina jen kousek pod povrchem. Domy nemohly mít sklepy, musela tu být vysoká hladina spodní vody, došlo mi.

„Pojdte za mnou, můj dům je ten napravo,“ ukázala na chodník vinoucí se před obytnými patry kolem dokola celého komplexu.

U otevřených dveří do dřevníku si hrály tři děti, a když mě spatřily, zůstaly na mě civět s otevřenou pusou, starší kluk ští-

pající dřevo se tvářil, že si mě nevšímá. Žádné dospělé jsem nezhlédl, jen za otevřeným oknem v protějším domě jsem zaznamenal pohyb.

Liama mě zavedla do prostorné kuchyně, která byla určena pro velkou rodinu, a začala vykládat nákup na stůl. Přidal jsem k němu svou zásobu potravin, láhve odložil kus vedle.

„Jmenuji se Koniáš,“ představil jsem se.

„Proč mi to říkáte?“ řekla nevraživě.

„Protože znám vaše jméno,“ řekl jsem popravdě.

Zatvářila se rozpačitě. „Promiňte, omlouvám se. Kaževič byl kdysi naším starším, ale to už je dávno. Přesto stále strká nos do věcí, do kterých mu nic není.“

„Dáte si kávu? Já si ji dám. Jsem na nohou už od svítání a potřebuji si na chvíli sednout,“ nabídla.

„Rád.“

Posadil jsem se na židli a pozoroval ji, jak se točí okolo plotny. Na pohled byla už pec vyhaslá, ale nějakým zázrakem se jí podařilo oheň snadno rozfoukat a za chvíli už vesele praskal. Když se při práci několikrát předklonila, zahlédl jsem její kotníky a spodní polovinu lýtek. Chodila naboso v dřevácích s nízkými podpatky, přistihl jsem se, že uvažuji, zda i zbylá část nohou, přesněji řečeno převážná část jejích nohou, která zůstala mým zrakům skryta, je tak pohledná jako to, co jsem měl možnost ocenit.

Kuchyní zavoněla káva.

Vzhledem k tomu, jak se pohybovala, nosila, bych se vsadil, že ano.

„Čemu se usmíváte?“ zeptala se mě, když přede mě stavěla otlučený, ale porcelánový hrnek horkého nápoje.

„Na některé věci stojí za to se usmívat,“ prohlásil jsem a napil se.

Chvíli mě podezřívavě pozorovala, pohodila přitom hlavou a nakonec se sama pousmála. Byl to hezký úsměv a celá při

něm rozkvetla, jako by z ní dočasně spadla hora neviditelných starostí.

„To jo, to je pravda.“

Napil jsem se kávy a spálil jsem si přitom jazyk. Silná, voňavá, pražená ani moc, ani málo, prostě tak akorát.

„Vynikající,“ ocenil jsem.

„Poslední,“ pokrčila trochu lítostivě rameny a hora starostí byla opět zpět.

Položil jsem na stůl zlaták a pět stříbrných. Lhostejně na peníze pohlédla a pak je nechala být.

„Je nezvyklé, aby žena jako vy nabídla ubytování muži, jako jsem já,“ nadhodil jsem téma, nad kterým jsem si lámal hlavu.

Chtěl jsem vědět, jak na přímou poznámku zareaguje.

„Ani ne. Jste muž, co se potuluje z jednoho konce světa na druhý, to je jasné na první pohled. Vyhýbáte se zbytečným problémům, i když na to nevypadáte – s předstihem jste ustoupil vojákům z cesty.“

„Mohu být hledaný zločinec, třeba mě hledají,“ zkoušel jsem ji dál.

„Jistě, ale zločinci většinou nedávají mrzákům štědrou almužnu.“

„To většinou ne,“ připustil jsem a znovu usrkl ten černý voňavý životabudič. „Vy jste si mě prostě předem ocenila.“

„Ano,“ souhlasila. „To ženská musí, když chce v tomhle světě přežít. A taky, v té brašně,“ ukázala, „máte nějakou knihu,“ pohodila hlavou, jako by se divila. „A to je jistým způsobem také doporučení.“

Pozvedl jsem hrnek k přípitku.

„Nemám slov.“

Čarodějové

Samuel Wicker si hověl ve svém mohutném vyřezávaném křesle za velkým, ale prostým stolem a upřeně pozoroval Majala na protější židli. Zbývající dva členové rady seděli po stranách. Tři mistři mohli svého velmistra přehlasovat jen v případě, že byli jednotni. A to se díky jeho obezřetné politice zatím v žádné důležité otázce nestalo.

Wicker si uvědomoval, že tento jejich pokus změni mnohé. Od doby, kdy před císařem a Konventem potírajícím čarodějnictví ve všech jeho podobách uprchli do ilegality, jednali po každé jen přes prostředníky. Teď poprvé se do hry mocných chystali zasáhnout aktivně, vlastními silami. Pokud Majal na své misi uspěje, jeho slovo získá na vážnosti, to bylo jasné. Wicker protahoval mlčení a uvažoval. Zůstane pak velmistrem, uhájí proti němu svou pozici?

Panty zaskřípěly, do místnosti vešel Janick s podnosem se čtyřmi sklenicemi cideru a talířkem s cukrovím. Wicker se v duchu ušklíbl. Ať se snažil, jak se snažil, chutnalo jako obyčejné koláče. Před lety, ještě v císařském paláci, patřilo jídlo k jeho požitkům. Tady ne, tady každý rok ztrácel na váze. Ještě že byl kdysi tak tlustý.

Janick beze slov rozmístil pohoštění na stůl, neodpustil si zvědavý pohled a odešel. Jednoduchý zámek dveří zacvakl až napotřetí.

„Všechno je připraveno. Můžeme hodně získat i ztratit,“ řekl Wicker, pozvedl pohár a upřeně ho pozoroval, jako by v jeho obsahu mohl najít odpovědi na všechny své otázky.

V seznamu věcí, které se v nouzovém skladu Maaterenditů měly nacházet, bylo i blíže neurčené množství skalicových kavetů. Co jsou tyto předměty zač, se Wicker dozvěděl náhodou

v poznámce pod čarou už dávno. Historik následné epochy v ní vysvětloval, že skalicové kavety byly v době rozkvětu používány k výcviku žáků a noviců, kteří se do nich učili ukládat magickou energii. Přestože to začátečníci dokázali jen v málo koncentrované míře a nestrukturované formě, byly v dobách po úpadku krystaly skalice používány jako zdroj moci pro ty, kteří s ní uměli manipulovat, ale nedokázali ji shromážďovat. Sám Wicker tuto techniku čarování vyzkoušel a díky ní se mu povedlo kouzlo, které se stalo základem jeho pověsti a postavení. Když se pak později bez přispění skalicového kavetu pokusil o mnohem jednodušší a méně náročný magický úkon, málem při tom umřel na šok z naprostého vyčerpání osobního magického potenciálu. Slušná zásoba kavetů by ho postavila do naprosto jiné situace.

„Všechno jsme mnohokrát promysleli, do našich plánů je zakalkulováno několik bezpečnostních pojistek. Případný neúspěch klan neohrozí. A já sám jsem ochoten riskovat,“ přerušil ticho Majal.

Wickera znovu napadlo, jak velkou mocí disponuje jeho násilnický a primitivně vyhlížející zástupce. Nějakou schopnost měl, to musel každý prokázat při přijímacím klanovém rituálu. Jak ale velkou? Tohle tajemství žárlivě střežili jeden před druhým. Wicker odhadoval, že nikdo z nich na tom není o moc lépe než on sám. Převahu mu dávalo dlouhá léta shromážďované vědění.

„Ano, klan neúspěch neohrozí. Jen promarníme pracně nashromážděné prostředky,“ podíval se po ostatních. „Ale jen tak můžeme získat postavení, které nám náleží,“ ukončil rázně a gestem ruky pobídl ostatní, ať se vyjádří.

Všichni jen přikývli. Na jednu stranu si uvědomovali, kolik může Majal z úspěchu vytěžit, na druhou dobře znali rizika celého projektu.

„Přejeme ti úspěch,“ pronesl hlasitě Wicker a vypil pohár do dna.

Majal ho napodobil, ostatním členům rady věnoval krátký pohled, v němž se dala najít stopa opovržení.

„Zítرا ráno vyrazím. Předpokládám, že je mi klanový sklad otevřen,“ pohlédl na velmistra.

Ten jen přikývl. Jejich skromný poklad artefaktů a knih byl pro tuto akci Majalovi opravdu k dispozici. Otázkou bylo, zda v něm najde něco prospěšného. Samozřejmě kromě Nudrogu. Ten představoval jednu z těch opravdu dobrých bezpečnostních pojistek.

„Škoda, že nevládneme nějaké opravdu účinné zbraně,“ pronesl Majal zamračeně.

Je jako voják, jako nějaký tupý voják. S jakými lidmi to musím pracovat? pomyslel si Wicker téměř zoufale.

„Čas běží a celá úroda ještě není sklizena. Tento podzim musíme získat, jak nejvíc peněz dokážeme,“ připomněl ještě svým podřízeným.

Gestem celé miniaturní shromáždění rozpustil.

Janicka už dávno přešlo jeho nadšení i přesvědčení, že se jednou stane skutečným čarodějem. Nejspíš skutečně skryté vlohy pro manipulaci měl, protože jinak by neprošel testem, kterému ho před lety Wicker vystavil. To ale byla jediná věc, která se mu v oboru magie zdařila. Od té doby neprokázal vůbec žádný talent ani citlivost a nikdo z ostatních členů klanu se ho už nesnažil vzdělávat. Janick domyl poslední sklenici, která tu po hostech zbyla, a po letmém obhlédnutí situace si do ní z demižónu nalil trochu cideru. Tenhle byl jejich nejlepší a Wickerovi by se nelíbilo, že mu jeho sluha upíjí z osobních zásob.

Janick se opřel zády o stěnu, pozoroval mozaiku světla a stínu vytvářenou slunečními paprsky pronikajícími do světnice

malými okny z nerovného nekvalitního skla a spokojeně upíjel. Už neměl iluze ani o schopnostech jiných členů klanu. Rádoby čarodějové dovedli debatovat o magii, o artefaktech, vymýšleli nejrůznější hypotézy, jak kouzla vlastně fungují a co všechno je s mocí možné provádět a dokázat. Jenomže to všechno bylo jen pouhé teoretizování, a pokud dokázali provádět nějaké věci i v praxi, žárlivě své dovednosti střežili. Wicker kdysi pohledem zapálil člověka. Janick sám to neviděl, ale pravdivost této informace neochotně přiznávali i velmistři klanové odpůrci, a proto tomu věřil. Koneckonců, není to tady tak špatné, usoudil mezi dvěma loky. Stačilo splnit pár poměrně jednoduchých povinností a pak se mohl prohrabovat starými knihami, ke kterým měl díky tomu, že ho ostatní považovali za neschopného jakéhokoliv magického úkonu, stále snadnější přístup. Možná i proto mu starý Wicker věřil stále víc.

Dopil nápoj, opláchl sklenici ve vědru a vynesl nádobu se špinavou vodou ven.

Janick ze zkušenosti věděl, že po náročném jednání bude Wicker přemýšlet a nechá ho na pokoji. To znamenalo, že měl před sebou volné odpoledne a večer. Po schodech tak strmých, že se téměř podobaly žebříku, vylezl na půdu. V průběhu času se mu podařilo nehostinný prostor proměnit v poměrně pohodlné útočiště. Loni natloukl na trámy prkna a vzniklou dutinu pak vycpal senem, zateplení fungovalo tak dobře, že zde díky němu mohl přebývat i v zimě. Krkolonná přístupová cesta zaručovala, že ho zde nikdo zbytečně neotravoval a on si mohl listovat v knihách, ke kterým neměl povolen přístup. Ne že by mu to k něčemu konkrétnímu bylo – týkaly se moci a manipulace s ní, talentů, jež mu byly odepřeny. Vzrušoval ho však pocit, že se dotýká prastarých tajemství dávných mágů. A časem našel zálibu v luštění specifických terminologií používaných

jednotlivými čarodějnickými klany. Občas se od sebe odlišovaly téměř jako různé jazyky. Bylo to o to náročnější, že v textech, které chápal jen částečně, silně mátl i posunutý význam jediného slova. Posadil se na kavalec a snad už postě otevřel *Prozíravou dietu*, knihu, kterou mu tady tak překvapivě zanechal tajemný, po zuby ozbrojený cizinec. Ohmataný svazek byl na kilometry vzdálen jakékoliv jiné archiválii, se kterou se dosud setkal. Obsahoval recepty, podivné recepty a občas postupy nemsmyslných cvičení, o jejichž předpokládaném významu neměl ani tušení. Recepty staré stovky let, recepty z dob, kdy světu vládli mágové. Se zvláštním rozechvěním podle nich zkoušel uvařit několik jídel – jen sám pro sebe. Cítil zvrácenou rozkoš, když z klanového skladu tajně vynášel špetky nejrůznějších vzácných farmak jen proto, aby je upravené snědl, a naopak, připadal si jako naprostý buran z balíkova, když vařil polévku z vody načerpané za úplňku. Postupoval přesně podle obsahu, teď přišlo na řadu jídlo poeticky nazvané Ohnivě prožráná, nebo prožření – nebyl si jist překladem. Podle prvního zběžného přečtení šlo o naprosto obyčejnou kaši. Pak zjistil, že ne až tak obyčejnou, protože mezi přísady patřila jeho vlastní krev a houby vratničky, o nichž věděl, že jejich požívání není příliš bezpečné – měly narkotické účinky a klanový toxikolog je používal k vytváření svých podivných substancí. Zabral se do studia receptu a soustředěně zápasil s neznámými slovy, termíny a vazbami, aby mu vůbec nic neuteklo. Při předchozím čtení se dobral faktu, že vratničky musí být použity čerstvé. Ulevilo se mu, že tento trochu nebezpečně vyhlížející recept na sobě nebude moci vyzkoušet. Vratničky byly poměrně vzácné a roční doba už na ně přespříliš pokročila. Dnes ráno však shodou okolností objevil na kraji jabloňového sadu celou jejich kolonii. Ve chvíli, kdy je v trávě zahlédl, si se strachem uvědomil, že neustoupí. Že prostě to divné jídlo uvaří a okusí.

Ještě jednou si přečetl recept. Nad dvěma termíny stále váhal, protože mu ani po konzultaci s pracně zhotovovanými slovníky klanových mistrů nepřipadaly jednoznačné. Dva pojmy při dvou různých výkladech představovaly čtyři mírně odlišné recepty. Bude mít tedy večeři o čtyřech chodech. Proč ne. Spokojen, jak jednoduše problém rozřešil, sklouzl ze svého útočiště dolů a bez jakékoliv opatrnosti začal v kuchyni vařit. Práce bylo stále dost a o člověka na nejnižším stupni klanového žebříčku se nikdo moc nezajímal.

Příprava jídla mu trvala déle, než předpokládal, a to večeři pro Wickera víc než odbyl. Skončil až pozdě večer za svitu jedné olejové lampy a jedné svíčky. Musel šetřit, všichni museli šetřit, protože zdroje klanu byly omezené. A taky protože Wicker byl šetřením přímo posedlý. Odsunul z plotny poslední hrnce, posadil se a okamžik unaveně hleděl do žhnoucích uhlíků v peci. Jeden z posledních pokynů receptu zněl: Před konzumací se maximálně uvolněte. K smíchu. Cítil se k smrti unaven a naprosto ne zrelaxován. Bohužel neměl sluhy, kteří by mu jídlo naservírovali. Nakrájejte houby tak, aby žádný jejich kousek nebyl větší než ustřižený nehet malíčku – přestože mu pokyn připadal naprosto nesmyslný, splnil ho. Téměř se mu zdálo, že recept je podřízen jedinému – aby ten, kdo podle něj jídlo připravuje, byl na konci úplně vyčerpaný. Natáhl se po lžici a zkusil první sousto. Pokud by to bylo obyčejné jídlo, okamžitě by ho na místě vyplivl, tak hnusně to chutnalo. Všechno ale podnikl ze studijních důvodů, proto usilovně žvýkal dál a smířoval se s tím, že chuťově nemůže očekávat kdovíco. U druhého a každého dalšího jídla v pořadí to bylo ještě horší. Proč sakra věnovali tolik úsilí, aby zapsali naprosto nepoživatelné recepty? Proč vůbec mocní čarodějové jedli takové blafy? Ale jedli je, jinak by ta kniha nevznikla... Bezmyšlenkovitě a mechanicky do sebe ládoval jednu lžici nevábné kaše za druhou. Pak zbyla po-

slední. Před jejím snědením zaváhal. Zapomněl se zařídít podle úplně závěrečného pokynu – snězte pět až sedm soust podle toho, kolik vážíte, a pak pozorujte zbytek porce na talíři. Taková blbost. Uhlíky v peci vzplály, jako by je rozfoukal vítr, podlahu překreslila zvlněná stříbřitá linie připomínající potok lesknoucí se v měsíčním světle. To ty houby. Pohlédl na lžičku – její obsah zářil naoranžovělým světlem, současně pocítil nutkání k dávení. Vyzvracet se, to je přesně to, co potřebuje, ne dojídat, usoudil v souladu s přáním svých vnitřností. Ale pokud možno ne tady, musel by to uklízet. Stihl to až k prahu, o který zakopl a zřítíl se na vyšlapaný chodník. Nemusím uklízet, stačí, když se umyju, napadlo ho, než usnul – nebo omdlel.

Zájemce o meč

Můj pokoj byl pohodlný a večere víc než slušná. Liama toho mnoho nenamluvila a mně mlčet nevadilo. Večer jsem pak zjistil, že nejúžasnější na tomhle pevnostním domě je koupelna. Tady stavitelé prokázali největší řemeslnou zručnost a vytvořili něco, co bych očekával v císařském paláci, a ne tady. Kamenné kvádry stěn i dlaždice podlahy byly sesazeny s takovou přesností, že vlasové spáry bylo vidět jen z bezprostřední blízkosti, vana byla zhotovena ze žulového kvádru, který někdo kdysi dávno s neskutečnou pracností vydlabal v ne víc než deset patnáct centimetrů silnou skořepinu. A vodu do ní nebylo nutné nosit vědrem, ale tekla z kovových trubek. Možná mělo kromě císaře podobnou koupelnu i pár šlechticů, ale trochu jsem o tom pochyboval. Vždy bylo po ruce dost služebníků, kteří mohli donést vodu v jakémkoliv požadovaném množství. Takové pro-

středky neměl dávný budovatel domu k dispozici, a proto to zařídil jinak. Už dlouho jsem k dílu lidského umu necítil takový obdiv. Otočil jsem levým kohoutem a do vany začala vtékat voda. Teplá, vlastně skoro vařící, stylizovaný emblém trojlístku vytvořeného z kamenných krystalů se zamlžil horkou párou. Teplý župan a několik velkých lněných ručníků na věšáku z lakovaného ořechu prozrazovaly, že je koupelna obyvateli často využívána.

Druhý den jsem brzy po ránu vykonal krátkou obchůzku svých krycích ubytování, vyzvedl veškeré vzkazy a doručené materiály, z mrtvé schránky vytáhl balík od Schantila a vrátil se do dočasného domova.

Díky laskavosti svých dvou obchodních partnerů, kterou si určitě oba neopomenou naučtovat, jsem měl k dispozici slušnou hromádku podkladů týkajících se historie Krachtiburgu, obchodu a regionálních obchodních stezek. Problém byl v tom, že solidní záznamy nesahaly hlouběji než sto let do minulosti. O časech ještě starších kolovaly jen legendy a pověsti, což nebylo nijak překvapivé. Nejstarší hodnověrný záznam byl pořízen před sto čtyřiceti třemi lety a hovořil o tom, že byla uvalena daňová povinnost na všechny obyvatele města bez rozdílu, včetně starousedlíků, kteří podle několika okopírovaných dopisů požadovali úlevu, protože jejich předkové vybudovali převážnou část hradby a oni sami ji dále udržovali. Ke sto čtyřicet třem letům stačilo přidat další dvě generace a dostal jsem se do dob temna, izolovaných měst, bezvládí a zuřivého nekoordinovaného lovu na čaroděje, kteří přežili předešlé běsnění a dozvuky Velké války.

S konvicí dobré kávy, spoustou zajímavého materiálu ke studiu a v pohodlí příjemného pokoje den uběhl, ani jsem nevěděl jak. Četl jsem u otevřeného okna a užíval si vzácné chvíle klidu. S dlouhými se stíny svět chladl a postupně ustávalo tetele-

ní prohřátého vzduchu nad kamennými terasami pevnostního domu. Další obchodní pochůzku jsem měl naplánovanou až na pozdní večer. Některým transakcím prostě denní světlo nevsvědčí. Rozbalil jsem balík od Schantila a z vrstev režného plátana a měkké jelenice opatrně vytáhl na světlo meč. Čepel metr deset dlouhá, jílec na šířku dvou mých dlaní. Nedržel jsem ho v ruce poprvé, a právě proto jsem ho uchopil s jistou obezřetností. Na pohled to byla dokonalá zbraň, skvěle vyvážená, čepel úzká jako u nejlepších chaabských mečů, nezvyklý asymetrický hrot posunutý do linie jednoho ostří. Měl jsem z něj stejně nepříjemný pocit, jako když jsem ho kupoval, možná ještě o něco výraznější, na zátylku se mi naježily chloupky a na okamžik mě ovládl pocit chladu. Možná to ale bylo tím, že jsem věděl, že tenhle nástroj určený k zabíjení je více než tři století starý a byl vyroben lidmi, kteří o jistých věcech věděli víc než my dnes. Na záštitě, příčce posílené prohnutým „S“ bez jakýchkoliv ozdob, byl v hmatovém jazyce čarodějů swaglish vyveden stručný nápis: *Právě tak dobrý jako ten, kdo ho drží.*

Slovem *dobrý* jsem si v daném kontextu nebyl zcela jist, u zbraně by se dalo přeložit i jako *strašlivý* nebo *neúprosný*. Opatrně jsem meč odložil, zabalil ho pouze do kůže a po délce převázal motouzem. Doufal jsem, že zájemce, o němž mluvil Brahm, se na sjednanou schůzku skutečně dostaví. Nepřistoupil jsem na jeho nabídku beze zbytku, měl k nabízeným knihám přihodit ještě kroniku Krachtiburgu a okolí, případně jinou faktografickou knihu o historii města. Brahm ve své stručné zprávě nepopisoval, jak na navýšení ceny zareagoval, pouze uvedl čas a místo domluveného setkání.

Vyšel jsem ze svého pokoje, minul dva další prázdné. Už jsem je prozkoumal. Jeden z nich byl kdysi zařízený jako dětský, ale mnoho z vybavení bylo odneseno a hodně dlouho se v něm neuklízelo. Druhý původně sloužil jako ložnice – vévodila mu

prostorná manželská postel, podle drobných náznaků také delší dobu nepoužívaná. Liama obývala pouze druhou část domu rozděleného chodbou. V té byla velká pohodlná kuchyně a malý pokojík, v němž přespávala. Z kuchyně vedly ještě jedny dveře, pravděpodobně do komory na potraviny a další věci potřebné v domácnosti. Tam jsem ještě neměl příležitost nepozorovaně se rozhlédnout, odhadoval jsem, že se z ní dá sestoupit dolů, do přízemí, které sloužilo místo sklepa.

Nahlédl jsem do kuchyně. Liama čistila zeleninu a něco si přitom tiše prozpěvovala. Ve velkých robustních kamnech už hořel oheň a sálavé teplo zahánělo syrovinu předznamenávající blížící se noc. Až budu mít příležitost, pořádně si je prohlédnu, umínil jsem si už poněkolkáté. Zajímal mě rozvod vody, který se skrýval někde uvnitř. Ohříval vodu přiváděnou do koupelny s neskutečnou účinností a rychlostí.

„Přijdu pozdě, s večerí na mě nečekejte,“ vyrušil jsem ji.

Vzhledla ke mně, okamžik vypadala vystrašeně, ale vzápětí opět nasadila obvyklý neutrální výraz.

„Jistě, díky, že jste se zmínil.“

Bála se mě? Pořád mi nebylo jasné, proč mi nabídla ubytování. Asi nebyla nijak bohatá, ale skutečnou nouzí netrpěla a vzhledem k pohodlí, které dům poskytoval, mohla požadovat značně vyšší sumu.

„Tohle je váš dům?“ zeptal jsem se hlavně proto, abych ji mohl ještě chvíli pozorovat.

„Ano, vlastně přesněji tahle část kvadrupu,“ přikývla. „Kvadrup je staré jméno pro čtyři domy spojené do jednoho obranného celku,“ vysvětlila, když spatřila můj udivený pohled. „První usedlíci je tak kdysi dávno stavěli. Ve městě jich stále pár najdete.“

„Vyrostla jste tady?“ zkusil jsem ještě jednu otázku.

„Ne,“ zavrtěla hlavou a při vzpomínce ztratila část ostražitě bdělosti. „O pár ulic dál, v jiném kvadrupu.“

„Takže vám nepříjde těžké dělit se s dalšími lidmi o dvůr a podobně.“

„A dodržovat nepsaná pravidla,“ souhlasila. „Přivdala jsem se a manžel před časem umřel. Při plavbě přes jezero se strhla bouře a utopil se. I s naším synem.“

Řekla to klidně, ale i když se to podle všeho stalo už dávno, věděl jsem, že čas má před sebou hodně práce a otázkou bylo, zda ji vůbec někdy dokáže udělat. Smíření se s osudem a zapomnění není dostupné každému.

„Je mi líto,“ řekl jsem tiše.

Přikývla a neodpověděla.

„Dnes večer má službu u dveří starý Dekil. Upozorním ho, že přijdete pozdě.“

„Možná ani nemusíte,“ zamyslel jsem se, „dorazím spíš až ráno a předpokládám, že vaši hlídači vstávají brzy, jako většina starých lidí.“

„Jistě,“ souhlasila a chybělo málo, aby se přitom zamračila.

„Chtěla jsem dnes udělat rybu. Koupila jsem lacině jesetera. A také jsem dostala velmi dobré bílé víno, hodí se k němu,“ nabídla.

To znělo víc než lákavě. „Spíš to nevyjde,“ pokrčil jsem rameny. „Je mi líto.“

Otočil jsem se a se zabaleným mečem v podpaží zamířil po schodech dolů. Až když za mnou s cvaknutím zapadly hlavní dveře, jsem si uvědomil, že se mě snažila udržet v domě. Proč?

Na schůzku s Brahmem jsem nešel rovnou, ale obvyklou oklikou přes pár hospod a náleven, kde jsem si dopřál něco k jídlu a pití. Při žvýkání houževnatého hovězího, které jsem zapíjel nakyslým vínem naředěným vodou v poměru jedna k jedné, jsem trochu lítostivě přemítal o Liamině nabídce. A o tom, co se skrývalo za ní.

Starý gangster na mě čekal venku, před podnikem, který si na posledních pár měsíců zvolil za hlavní stan.

„Od jednoho chlápka, co je mi zavázán, jsem si půjčil na dnešek jeho krámek,“ řekl místo pozdravu. „Tam si můžeme zboží prohlédnout beze svědků a beze spěchu.“

Naznačil směr, kterým půjdeme, a vykročil. Oba dva jsme se přitom okolo sebe obezřetně rozhlédli, ale já jsem nic neobvyklého nespatriil a on také vypadal spokojeně.

Mířili jsme k jižnímu okraji města, kde z hradby zbyly jen zbytky.

„Není to bůhvíjaký krám. Pořádný obchodník by mi neměl být za co zavázán,“ uchechtl se po několika minutách chůze.

Lhal, jeho styky sahaly mnohem výš než k pouhým malým kupčičkům. Skoro každý má nějaké ty zvrácené choutky a touhy a pouze ti nejmocnější vlastní prostředky k tomu, aby je uspokojili.

„Jsi nervózní,“ zkonstatoval jsem, když se potřetí ujišťoval, že má pod kabátem u opasku svůj dlouhý nůž.

„Jo,“ připustil. „Ten chlap je divnej. Tak divnej, až mi nahání strach.“

Brahmova síla spočívala i v tom, že znal své limity, něco podobného mi však nikdy neřekl. Šli jsme rychle a mlčky, podle toho, jaké uličky vybíral, rozhodně ne nejkratší cestou. Nechtěl, aby nás kdokoliv sledoval. V okrajové části nebyly žádné pouliční lampy, ulice jen tu a tam sporadicky ozařovalo světlo pronikající ven skrze zavřené okenice. Noc postoupila a my museli zvolnit, abychom se nepřerazili o hromady odpadků nebo si nepolámali nohy v odvodňovacích strouhách, jimiž byly ulice lemovány. Skutečnou kanalizaci nenahradily ani zdaleka, ale pořád lepší než nic.

„Jak nás najde?“ zeptal jsem se, když jsme se zastavili před z poloviny strženým domem. Nebo z poloviny dostavěným, ve tmě to nešlo poznat. Nepředpokládal jsem, že by Brahm byl tak

neopatrný a informoval zájemce o místě setkání předem. To by pak snadno mohl připravit léčku.

„Přivede ho můj člověk.“

Chvíli rachotil klíčem v zámku.

„To je tak, když se to člověk snaží dělat poctivým způsobem,“ zanađával. „Vloupaní by bylo snazší. A tišší.“

Konečně panty zavrzaly, dveře se otevřely a neslyšný zvuk nahradilo ticho. Tasil jsem nůž a následoval Brahma. Podvědomě jsem přitom zavřel oči, abych v temnotě posílil ostatní smysly. Někdo zde nedávno kouřil, ale to bylo spíš výjimečné, vítěznou vůni vyplňující každý kousek prostoru zůstávala vůně bylin, poznával jsem i několik druhů exotičtějších omamných rostlin. Nikdo tu na nás však nečekal – pokud nebyl odborníkem na čekání v malých uzavřených prostorách. I takoví existovali.

„Zavři, nemusíme zburcovat celé okolí,“ zabručel Brahm.

Mohla to být léčka a dokázal jsem si představit, že by se mého odstranění chopil sám.

Couváním jsem se vrátil zpět ke dveřím a poslechl ho. Současně jsem zaslechl křesání a po chvíli se rozzářil plamen olejové lampy. Brahm vykouznil z kapsy pět lojových svíček a rozložil je na stůl.

„Předpokládám, že se do těch knih budeš chtít podívat,“ řekl pouze.

Spolu se svým stínem jsem se rozhlédl, nůž jsem přitom držel těsně u těla. Obchůdek představoval maličkou místnůstku bez jakéhokoliv dalšího východu – vzhledem k rozměrům domu to znamenalo, že takových minikrámků tady bude víc. Okamžik jsem si připadal jako králík zahnaný do nory, ale pak jsem si uvědomil, že v nízkém stropu je poklop.

„Fred má tenhle malej kumbál a celou půdu. Na ní suší byliny,“ vysvětlil Brahm, posadil se na jedinou židli a upadl do lhostejného čekání.

Opřel jsem se o stěnu, otočil se stranou od lampy, aby mě neoslňovala a já si uchoval alespoň částečně noční vidění. Stěna byla jen nahrubo, nepořádně omítnutá, nízko u podlah při stěhování něčeho těžkého odřena až na samotné zdivo. Dřevěná podlaha občas sama od sebe zavržala, jinak panovalo ticho. Skoro jsem měl pocit, že slyším syčení hořícího knotu lampy. Nemělo cenu se zbytečně vyptávat, kdy zájemce přijde. Brahm to pravděpodobně sám přesně nevěděl, ale určitě nijak netoužil trávit noc v malé místnůstce, zvláště když měl spoustu zajímavých povinností, jak mi sám nedávno prozradil.

Že se někdo blíží, jsem vycítil dřív, než se ozval zvuk kroků následovaný tichým zaklepaním na dveře. Pomalu, rychle, rychle, pomalu. Vzhlédl jsem k Brahmovi.

Nepohnul se, jen přikývl.

„Můj člověk, vše je v pořádku,“ řekl, sáhl si za rameno a přeťáhl si přes hlavu kápi.

Nikdy dřív jsem u něho takový kus oděvu neviděl, musel si ho připravit speciálně pro tuto příležitost.

„Nechci, aby mě někdy poznal. Je to šlechtic stejně jako ty.“

Doufal jsem, že se mi v obličejích nic neodrazilo. Odkud tohle Brahm věděl? A kolik toho sakra věděl?

„Rozumím,“ řekl jsem pouze.

Přistoupil ke dveřím a opatrně je otevřel. Slabé světlo svíčky ho změnilo v přízrak z víc než dvě stě let starých dřevorytů, na kterých muži v podobných oděvech putovali zplundrovanou zemí a pohřbívali oběti epidemií, aby alespoň oslabili nakažlivou smrt.

„Vše je připraveno podle dohody,“ zamumlal s hlavou skloněnou k zemi a ustoupil stranou.

Spatřil jsem sporého chlapíka s bledým obličejem vystupujícím z okolní temnoty. Obezřetně se rozhlédl a teprve potom uvolnil cestu zákazníkovi. Muž, který měl zájem o meč, byl hu-

bený, ne – spíš na kost vyhublý; protáhlá tvář s očima tak hluboko utopenýma, že se ve špatném světle zdálo, že žádné nemá a majitel děsivého obličejce pozoruje svět jen skrze prázdné oční důlky. Byl o něco menší než já, ale ne o moc. Ne, byl o něco vyšší než já, opravil jsem svůj úsudek, poté co jsem vzal v úvahu, jak moc se hrbí.

Jediným pohledem umrlčí tváře obsáhl prostor a bez dalšího zdržování vstoupil. Byl oblečen do černi, ani jediná část jeho výstroje se neleskla. Dokonce i jílec meče byl matný, nepoznamenaný používáním. Napadlo mě, jak asi vypadá čepel, ale současně jsem si uvědomoval, že všechno přece jen vidět a vědět nemusím.

Stejně jako magnet přitahuje železo, jeho pohled neomylně přivábil v kůži zabalený meč na pultě. Otočil se, průvodce mu bez vyzvání vložil do ruky těžký balík. Položil ho vedle zbraně a upřel na mě pohled. Nepotřeboval nápovědu, aby pochopil, kdo je obchodní partner a kdo zprostředkovatel. Od očí se mu odrazilo světlo, jen díky letům zkušeností jsem sebou neškubl – nebyl to člověk. Až po pár sekundách jsem pochopil, že dojem absolutní cizosti způsobují chybějící panenka a duhovka. Vlastně mu nechyběly, jen byly tak světlé, až splývaly s bělmem, došlo mi se zpožděním.

Dveře vrzly, příliv studeného vzduchu pomínul, Brahm i cizí muž vyšli ven a nechali nás o samotě.

„Tak se podívejme, zda zde máme, po čem naše srdce touží,“ pronesl jsem tiše a natáhl se po balíku.

Podle tvaru a váhy skutečně obsahoval knihy ukryté pod několika vrstvami režného plátna a důkladně převázané provazem. Pomalu, abych ho neznervóznil, jsem sáhl po noži a začal se propracovávat dovnitř. Prováděl to samé s mým zavazadlem, jak se jemu v ruce objevila dýka, jsem nezaregistroval. Když jsem skončil, nechal jsem na rozdíl od něj bowiák ležet na pultu, jen pár centimetrů od své pravé ruky. On si hrál s mečem,

potřeboval jsem alespoň nějakou výhodu, pokud by se věci zvrtny.

Zapálil jsem svíčky, které přinesl Brahm, a při pohledu na hřbet první knihy jsem zatajil dech. Jmenovala se stručně *Principy moci*. Písmena názvu byla do kožených desek svou tvrdostí spíš evokujících dřevo vyryta nebo vyleptána. Okamžitě jsem věděl, že před sebou nemám originál, ale kopii, protože desky nebyly signovány jménem autora. To najdu až uvnitř. Na druhou stranu jsem už dříve zjistil, že tento druh kopírování starých knih byl založen na použití magie. V praxi to znamenalo, že kopie byla do poslední čárky, do poslední kudrlinky textu přesným obrazem originálu. Měl jsem před sebou artefakt z doby, kdy lidé ještě vládli magií v tom nejpůvodnějším slova smyslu.

Uvědomil jsem si, že jsem na okamžik zapomněl na okolí a cele se pohroužil do obdivování staré knihy. Mohl jsem být mrtvý, kdyby – kdyby můj společník nebyl zcela pohlcen zkoumáním meče.

Držel ho v pravé ruce v hřbetní poloze. Rukáv pláště se vykasal o něco výš a odhalil velké kostnaté ruce se zápěstími poznamenanými temně modrými žilami a výrazně vystupujícími šlachami. Obhlížel čepel proti svalu svíček, bříšky prstů se laskal s ocelí a nepřirozené oči získaly rudý nádech. Byl to zrakový klam, musel to být zrakový klam, ale přesto – pověřivějšího člověka než já by to vystrašilo. Mě to pouze znepokojilo, trochu, možná trochu víc.

Vycítil mou pozornost a podíval se na mě, v očích stále ozvěnu něčeho nesrozumitelného. Sáhl jsem po noži, jako bych ho chtěl v dalším okamžiku vrátit do pouzdra.

„Jste spokojen?“ zeptal jsem se, prsty dotýkající se rukojeti.

„Já ano. A vy?“

Kdybych řekl ne, zaútočil by, šestý smysl mi to napověděl s naprostou jistotou. Před pár lety bych možná schválně odpo-

věděl ne, ale dnes už jsem se na podobné hrátky s osudem cítil příliš starý. A hlavně – lhal bych. I ta jediná kniha za prastarou zbraň stála.

Znovu z pouzdra vytáhl dýku, přidržel ji vedle meče a chvíli si obě zbraně prohlížel. Stačil pohled a pochopil jsem, že je vyrobil stejný mistr, že patří k sobě. Pokud sbíral staré zbraně a podařilo se mu zkompletovat si levoručku s mečem, bylo mu přáno.

„Ano. Z mé strany je obchod uzavřen,“ potvrdil jsem.

Těmi slovy jsem pro něj přestal existovat. Dvěma dlouhými kroky se přesunul ke dveřím, otevřel je a byl pryč.

Následoval jsem ho, až když jsem slyšel slábnoucí skřípění štěrku pod jeho podpatky.

„Brahme?“ šeptl jsem. „Jsi sám?“

„Jo, jeho nosič už zmizel,“ povrdil mi ze stínu vedlejšího domku.

„Vezmi ty knihy, vyzvednu si je později. Chci vědět, co je zač.“

Vzápětí už jsem rázoval tmou a snažil jsem se divného zakazníka neztratit. A pokud možno do něj nevrazit, protože pochodoval se svou novou hračkou v ruce a vypadal, že s ní umí zacházet.

Po pár stech metrech to bylo mnohem jednodušší, protože jsem proti slabé záři šířící se z centra města rozeznával jeho siluetu. Šel rychle, nachýlený dopředu, samozřejmě jistota napovídala, že je na pohyb ve tmě zvyklý. Nesměl jsem zapomenout na jeho oči, možná v noci viděl lépe než normální člověk.

S tím, jak jsme se přesouvali do bohatších částí, jsem si nechával větší a větší rozestup, protože světla přibývalo. Pokud věděl, že je sledován, nevadilo mu to. Na křižovatce, které se říkalo koňská, protože v širší z ulic se obchodovalo s koňmi, zabočil doleva. Vojenskou tříčlennou hlídku viděl dříve než já, ale přesto nezvolnil krok a rychle se k ní blížil. Byl šlechtic, to jsem

mohl odhadnout z jeho arogantního sebevědomého chování. Ale přesto si při procházení se s obnaženou zbraní koledoval o problém.

„Pane? Co tu děláte?“ řekl voják nejvíc vpravo.

Z mého pohledu se to dalo špatně odhadnout, ale pravděpodobně stál i nejvíc vpředu.

Muž neodpověděl, snad jen nepatrně snížil těžiště. Byl to blázen? Chtěl se vrhnout na trojčlennou patrolu? Vojáci byli zkušení a neváhali, okamžitě sáhli po zbraních. On přímo z chůze přešel do bleskového výpadu, a to bez jakékoliv finty, která by soupeře měla zmást. Jenomže jeho útok byl tak bleskový a překvapivý, že stejně zasáhl. Nechal vojáka padnout k zemi, úkrokem se přesunul vlevo, aby na něj mohl jen jeden soupeř, téměř neviditelným krytem odvedl pohotově tasenou čepel stranou, současně se dostal až k nechráněnému boku. Nebodl ani nesekl; přešel k obojručnému držení, postoupil vpřed a zdánlivě lehce přitom potáhl mečem. Jednou rukou zbraň vedl a druhou s využitím páky dlouhého jílce dával bleskovému řezu sílu. Voják padl k zemi s rozťatým hrudníkem. Třetí muž ustupoval a držel svou zbraň ve vysokém střehu. Krátké, chraptivé zasmání. Vrah pozvedl meč kolmo k obloze a pak se dvojitým přísunem tak rychlým, že splynul v jediné dupnutí, dostal před poslední oběť paralyzovanou strachy. Krátké zasvištění, sek šel přímo proti v poslední chvíli nastavenému krytu, ocel zařinčela. Voják pustil torzo zbraně, která už ho nezachránila, a zhroutil se k zemi. Zabiják vzhlédl k noční obloze a rozesmál se nelibozvučným, nepřírozeným smíchem. Náhle umkl, jako by zapomněl, co ho rozveselilo, rozhlédl se, jako by netušil, kde se tu vzal, a v dalším okamžiku si to opět rázoval vpřed.

Spěchal jsem za ním, po předvedeném masakru jsem tím spíš chtěl vědět, co je zač. Dvě hodiny jsem se po jeho vzoru bezcíl-

ně trmácel ulicemi sem a tam. Nezdálo se, že by věděl, že ho sleduji, a snažil se mi uniknout. Chodil sem a tam jako člověk, který si potřebuje vybit energii nebo neví, co by měl podniknout dál, ale má nutkání něco za každou cenu dělat. Nakonec zamířil do zahrady jedné z velkých vil na východním okraji města. Brána kupodivu nebyla zavřená. Než jsem se rozhodl, zda se tam za ním vydám, či nikoliv – v temném nepřehledném prostoru mi snadno mohl nachystat léčku, vyřítit se ven jezdec na koni a ztratit se ve tmě. Slyšel jsem, jak se někdo šouravými kroky blíží, zavírá a pak s úsilím zasunuje závoru. Neznámý mi unikl, ale doufal jsem, že se později z toho, kdo vilu vlastní a kdo v ní bydlí, o něm dozvím víc.

Uvědomil jsem si, že se pomalu blíží svítání, noc uplynula, ani jsem nevěděl jak. Pokud nebudu příliš spěchat a cestou zpět si prohlédnu tři mrtvé, které při troše štěstí dosud nikdo neobjevil, dojdu k Liamě právě včas na brzkou snídani.

Ninjové, čarodějové a fanatici

Slunce ještě nevyšlo, ale do chvíle, kdy se objeví nad horizontem, zbývalo jen pár posledních okamžiků. Bamegi měl pocit, že od rozednění teplota každou minutu o něco klesá. Vlhkost dechu se srážela v hustou mlhu, tráva přežívající na okraji ulice, kde ji procházející lidé nezašlapali, se pyšnila stříbrným přelivem jinovatky. Strašně rád si po ránu přispal. Za celý život si pamatoval jen čtyři dny, kdy měl možnost zůstat pod teplou pokrývkou, jak dlouho si přál. Dvakrát z toho byl raněný. Ted' právě dřepěl na patách nad mrtvolou a zamračeně pozoroval ránu v hrudi. Okolo se shromažďovali zvědavci, ale vojáci je drželi v patřičném odstupu – to byla jedna z výhod toho, že jim Varatchi zařídil spolupráci městské rady.

„Co vidíte?“

Lehce obtloustlý mladík s masitým krkem a ustupující bradou, která se už ted' skrývala v rostoucích záhybech tuku, dokazoval, že každé plus má své minus. Jmenoval se Fajnisch, měl dokonalou vizuální i sluchovou paměť a sám o sobě prohlašoval, že je očima a ušima Jeho Excellence. Podle Bamegiho byl současně i osinou v prdeli, ale to mu zatím neprozradil. Ještě nepřišel ten správný čas.

„Toho chlapa někdo bodl do hrudi. Rovnou do srdce,“ odpověděl stroze Bamegi.

S Varatchim osobně by to bylo snazší, byl chytrý a zkušený, nepotřeboval vysvětlovat každou zjevnou podrobnost.

„To je všechno, co dokážete z rány vyčíst?“ zeptal se podezřívavě Fajnisch.

Gaspru, právě zkoumající mrtvého číslo dvě, zaregistroval znechucený pohled svého velitele a zdvihl obočí levého oka. Bamegiho pobavilo, že Fajnischův život visel na vlásku a se-

bevědomý mladík o tom neměl ani ponětí. Gaspru byl samotář, moc toho nenamluvil a kromě práce měl jen dva koníčky. Jednou měsíčně se, pokud nebyl na dlouhodobé akci, zpil do němoty a jinak každou volnou chvíli věnoval tréninku přerážecích technik. Původně to nedělal kvůli zápasu beze zbraní, byl natolik znalý a zkušený, že si uvědomoval, jak málo cenná taková dovednost pro skutečný boj je. Spíš chtěl zjistit, co všechno je možné pouhou pěstí, dlaní, prsty, hřbetem ruky nebo čelem přerazit, prorazit, rozdrtit. Dlaň pravé ruky, kterou používal nejčastěji, měl po letech nácviku nejrůznějších technik na tloušťku třikrát silnější než normální člověk a její kůže připomínala něco mezi rohovinou a leštěným dřevem.

Později víceméně náhodou zjistil, že jeho koníček má i praktické využití – dokázal zabíjet holýma rukama tak, že ani lékař nedokázal odhalit skutečnou příčinu smrti. Uměl rozdrtit srdce, aniž by poškodil hrudník, nebo naopak promáčknout hrudník takovým způsobem, že přivolaný soudní vyšetřovatel konstatoval napadení rozzuřeným buvolem.

Bamegi jen zavrtěl hlavou. Varatchi byl přece jen jejich zaměstnavatel a nemohli mu jen tak, kvůli osobnímu pohodlí, zabíjet lidi. Možná později, až se Faynisch stane nesnesitelným a bude to opravdu nutné.

„Bod není mělký ani zbytečně hluboký, přesně takový, aby zasáhl srdce. Byl proveden štíhlou čepelí s výrazným hrotem. Přesto se vrah nebál, že se mu zlomí.“

„Proč by se měla zlomit?“ nechápal Faynisch.

„Úzké dlouhé čepel, takové, jaké se v paláci používají k soubojům, se často lámou. Stačí zavadit o žebro. U souboje jeden na jednoho podle pravidel to samozřejmě nevádí. Tenhle muž však stejnou zbraní hodlal zabít ještě další dva lidi,“ vysvětlil Bamegi klidně a přesunul se k mrtvému číslo tři. Toho zatím neprohlížel. Varnet mu podal torzo meče, Darnet, jeho dvojče,